

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/164/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5115208553
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 07. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Rapčanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2023:5115208553.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Táne Rapčanovej a členiek senátu Mgr. Kataríny Beniačovej a Mgr. Zuzany Hartelovej, v právnom spore žalobcu: S. Z., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom K. XXXX/X, XXX XX L., zastúpeného splnomocnenými zástupcami: 1/ JUDr. Václav Jaroščiak, advokát, so sídlom S. XX, XXX XX L., 2/ AK JUDr. Gelatka, s.r.o., so sídlom Námestie 17, 015 01 Rajec, IČO: 46 633 154 proti žalovanému: I. Q., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom S. XX, XXX XX L., zastúpenému splnomocneným zástupcom: Advokátska kancelária JUDr. Ing. Martin Chlapík, s.r.o., so sídlom Sládkovičova 13, 010 01 Žilina, IČO: 47 253 339, o zaplatenie sumy 21.905,20 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 27C/150/2015-305 zo dňa 08. júla 2021, takto

rozhodol:

rozsudok okresného súdu vo výroku I., ktorým žalobu v celom rozsahu zamietol sčasti m e n í tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 20.000,- eur a to s 5,25 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 35.000,- eur od 01.04.2014 do 16.04.2014, s 5,25 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 34.000,- eur od 17.04.2014 do 22.04.2014, s 5,25 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 32.000,- eur od 23.04.2014 do 22.05.2014, s 5,25 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 29.000,- eur od 23.05.2014 do 24.06.2014, s 5,15 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 26.000,- eur od 25.06.2014 do 21.08.2014, s 5,15 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 24.000,- eur od 22.08.2014 do 23.09.2014, s 5,05 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 22.000,- eur od 24.09.2014 do 02.11.2014, s 5,05 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 20.000,- eur od 03.11.2014 do zaplatenia a to do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia

a sčasti rozsudok okresného súdu p o t v r d z u j e.

Žalobca m á voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 89,94 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Žilina rozsudkom č. k. 27C/150/2015-305 zo dňa 08.07.2021 žalobu v celom rozsahu zamietol (výrok I.). Žalovanému priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok II.).

1.1 Rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobca podal dňa 23.03.2015 žalobu, v ktorej žiadal, aby žalovaný bol povinný zaplatiť mu istinu 21.905,20 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 12 % ročne od 03.11.2014 do zaplatenia a trovy konania. V žalobe uviedol, že ako veriteľ poskytol žalovanému ako dlžníkovi na základe ústne uzavretej zmluvy o pôžičke zo dňa 01.12.2012, bezúročnú pôžičku v celkovej výške 35.000,- eur, ktorú vyplatil v hotovosti v ten istý deň dňa 01.12.2012 a strany sa dohodli na splatnosti pôžičky na deň 31.12.2013. Žalobca žalovaného v priebehu r. 2013 viackrát telefonicky vyzýval na zaplatenie, avšak žalovaný nereagoval a svoj záväzok do dohodnutého dňa splatnosti nespĺnil ani čiastočne. V dôsledku toho žalobca so žalovaným uzavreli dňa 31.12.2013 Dodatok č. 1 k zmluve o pôžičke a uznanie dlhu (ďalej len „Dodatok č. 1 - uznanie dlhu“), podľa ktorého sa dohodli, že

žalovaný poskytnutú pôžičku splatí splátkami vo výške a lehotách, ktoré sú v ňom bližšie špecifikované. V Dodatku č. 1 - uznanie dlhu sa taktiež dohodli o započítaní akéhokoľvek finančného plnenia zo strany žalovaného v poradí prvý úrok z omeškania a druhé istina pôžičky. Jeho uzavretím došlo zároveň aj k uznaniu dlhu žalovaným jeho prehlásením, ktoré je uvedené v článku III. ods. 1. V období po uzavretí dodatku žalovaný v priebehu r. 2014 poukázal vkladom na účet žalobcu jednotlivé platby, a to dňa 17.04.2014 sumu 1.000,- eur, dňa 22.04.2014 sumu 2.000,- eur, dňa 23.05.2014 sumu 3.000,- eur, dňa 25.06.2014 sumu 3.000,- eur, dňa 22.08.2014 sumu 2.000,- eur, dňa 24.09.2014 sumu 2.000,- eur, dňa 03.11.2014 sumu 2.000,- eur, spolu 15.000,- eur. Následne žalobca listom zo dňa 27.06.2014 upozornil žalovaného v zmysle Dodatku č. 1 - uznanie dlhu na stratu výhody splátok a splatnosť celého dlhu ku dňu 16.04.2014 ako aj na dojednanie ohľadom úroku z omeškania a o poradí započítavania doposiaľ došlých platieb, na ktorý list žalovaný nereagoval. Žalobca listom zo dňa 26.01.2015 žalovaného opätovne upozornil a vyzval na zaplatenie istiny 21.905,20 eur spolu aj s úrokmi z omeškania v lehote do 05.02.2015. Žalovaný svoj záväzok nesplnil. V zmysle článku IV. Dodatku č. 1 - uznanie dlhu sa strany dohodli, že v prípade omeškania je žalovaný povinný zaplatiť úrok z omeškania vo výške 12 % ročne z dlžnej sumy. Na základe tohto si teda žalobca uplatnil voči žalovanému úrok z omeškania vo výške 12 % od poslednej splátky 03.11.2014 až do zaplatenia. Zároveň žalobca žiadal, aby žalovaný bol povinný zaplatiť aj trovy konania.

1.2 Žalovaný žiadal žalobu v celom rozsahu zamietnuť a priznať mu trovy konania. Popieral, že by medzi ním a žalobcom vznikol dňa 01.12.2012 záväzkový vzťah, na základe ktorého by mu vznikla povinnosť zaplatiť sumu 35.000,- eur. V tom čase sa so žalobcom ani osobne nepoznal a vylúčil ústne uzavretie zmluvy o pôžičke a prevzatie peňazí od žalobcu. So žalobcom sa spoznal až v druhej polovici r. 2013 pri rokovaní ako konateľ spoločnosti (ďalej len „spol.“) AVEM s.r.o. a uzavrel so samostatne zárobkovo činnou osobou S. Z. - REALITA zmluvu, a to podnájomnú zmluvu, nájomnú zmluvu, zmluvu o budúcej zmluve a kúpnu zmluvu. Pri týchto rokovaniach bola prítomná aj jeho družka. K predloženému Dodatku č. 1 - uznanie dlhu uvádzal, že žalobca predložil na podpis túto listinu a zmluva bola spätne antidatovaná ku dňu 30.12.2013, aby nemuseli byť údajné finančné prostriedky odvedené na účet. Finančné prostriedky neboli spoločnosti ani žalovanému zo strany žalobcu nikdy odovzdané, teda nebol žiadny právny dôvod na plnenie. Nedošlo k vzniku záväzku, išlo len o simulovaný právny úkon, teda absolútne neplatný. Jednotlivé platby na účet žalobcu boli vkladané len z titulu predaja za odstúpenie prevádzky pričom aj výška a lehota jednotlivých platieb sa stotožňuje s dohodnutou kúpnu cenou v zmluve o budúcej kúpnej zmluve. Žalobca však opomenul započítať splátku vo výške 9.000,- eur, o čom doložil príjmový doklad. Zároveň popieral aj úrok z omeškania, ktorý je v rozpore s právnymi predpismi § 517 ods. 2 zák. č. 40/1964 Z. Z. Občianskeho zákonníka (ďalej len „Občianskeho zákonníka“).

1.3 Súd vykonal dokazovanie výsluchom strán konania, svedkov a oboznámením sa s listinnými dôkazmi (Dodatok č. 1 - uznanie dlhu, list z 27.06.2014, príjmový pokladničný doklad z 31.12.2013, zmluva o budúcej zmluve, podnájomná zmluva, nájomná zmluva, kúpna zmluva, zmluva o pôžičke z 31.12.2013, účtovná závierka a to súvahy ziskov a strát spol. AVEM, s.r.o. ku dňu 31.12.2011, 31.12.2012, 31.12.2013 a 31.12.2014).

1.4 Pri rozhodovaní aplikoval ust. § 657, § 658 ods. 1 a § 558 Občianskeho zákonníka. V konaní vychádzal z právneho názoru, ktorý bol vyslovený v uznesení Krajského súdu v Žiline č. k. 6Co/222/2018-260 zo dňa 29.05.2020, ktorým bol rozsudok okresného súdu v prvom poradí č. k. 27C/150/2015-150 zo dňa 22.06.2017 zrušený a vec mu vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 2 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „C. s. p.“). Odvolací súd konštatoval, že uznanie dlhu zakladá vyvratiteľnú domnienku o existencii dlhu v dobe uznania, ktorá je však vyvratiteľná dôkazom. Procesným dôsledkom uznania dlhu je presun dôkazného bremena z veriteľa na dlžníka. Ďalej súd vychádzal z Dodatku č. 1 - uznanie dlhu, ktorý bol uzavretý medzi stranami sporu, a to žalobcom ako veriteľom a žalovaným ako dlžníkom, ktorí sú označení ako fyzické osoby. Predmetom bola jednak zmena termínu splatnosti poskytnutej pôžičky na splatnosť v splátkach a v počte, výške a termínoch v nej špecifikovaných, dohode o výške úroku z omeškania pre prípad omeškania so splátkami pôžičky a písomné uznanie dlhu dlžníkom. V listine sa konštatuje, že na základe ústnej zmluvy poskytol veriteľ dňa 01.12.2012 dlžníkovi bezúročnú pôžičku vo výške 35.000,- eur, ktorú dlžníkovi vyplatil v hotovosti dňa 01.12.2012 so splatnosťou do 31.12.2013. Dlžník súčasne uznal svoj dlh voči veriteľovi vo výške 35.000,- eur titulom poskytnutej pôžičky zo dňa 01.12.2012. Súčasťou boli aj ďalšie zmluvné ustanovenia ohľadom úroku z omeškania a započítania poskytnutého finančného plnenia. Dodatok č. 1 - uznanie dlhu je podpísaný účastníkmi ako fyzickými osobami a žalovaný uznal pravosť svojho podpisu na listine, ktorú predložil žalobca. Na základe takýchto výsledkov dokazovania na žalovanom ako dlžníkovi bola povinnosť tvrdenia a dôkazná povinnosť, aby v konaní preukázal, že v čase uznania dlhu tento dlh neexistoval a že dlh nevznikol, resp. dlh je neplatný. Súd

dospel k takému záveru, že žalovaný splnil dôkaznú povinnosť a uniesol dôkazné bremeno a podľa výsledkov dokazovania bolo teda preukázané, že v čase uzavretia Dodatku č. 1 - uznanie dlhu zo dňa 30.12.2013 tento údajný dlh žalovaného podľa ústnej zmluvy o pôžičke zo dňa 01.12.2012 neexistoval, pretože ani žiaden dlh nevznikol.

1.5 Vzhľadom na všetky dôkazy, ktoré boli v konaní predložené, a to listiny (zmluva o budúcej zmluve zo dňa 09.12.2013, podnájomná zmluva zo dňa 14.06.2013, nájomná zmluva zo dňa 17.06.2013, kúpna zmluva zo dňa 31.12.2013) a s prihliadnutím na výsluchy svedkov S. A. a G.. S. V. súd konštatoval, že žalovaný v konaní uniesol dôkazné bremeno a preukázal tvrdené skutočnosti, že nebola medzi stranami uzavretá zmluva o pôžičke a žalobca nepožičal žalovanému sumu tak, ako tvrdil vo výške 35.000,- eur a v čase uzavretia Dodatku č. 1 - uznanie dlhu tento dlh vo výške 35.000,- eur, ktorý mal mať žalovaný ako dlžník voči žalobcovi ako veriteľovi, neexistoval. V konaní vychádzal z toho, že obidve strany konania boli podnikatelia s tým, že žalobca podnikal pod menom S. Z. - REALITA a žalovaný bol konateľom spol. AVEM, s.r.o. Títo podnikatelia uzavreli viacero zmlúv tak, ako boli predložené v súdnom konaní, ktoré sa týkali prevádzky pohostinstva SEZAM, kde podstatná bola zmluva o budúcej zmluve, ktorá bola uzavretá medzi S. Z. - REALITA ako predávajúcim a spol. AVEM, s.r.o., ako kupujúcim. Predmetom tejto zmluvy bol záväzok účastníkov, že v budúcnosti už v dohodnutej lehote za dojednaných podmienok uzavrú zmluvu o predaji a kúpe časti podniku predávajúceho, ktorou je samostatná prevádzka pohostinstva SEZAM, ktorá sa nachádza v prenajatých nebytových priestoroch nehnuteľností zapísanej na LV č. XXXX, súpisné číslo XXXX, na parcele č. 7739/2 v obci a kat. území L., na adrese L., ulica Q. číslo X. V článku III. bola uvedená kúpna cena a úhrada kúpnej ceny s tým, že kúpna cena podľa dohody bola 45.000,- eur a v článku III. bod 6. je uvedené zaplatenie kúpnej ceny v splátkach, a to prvá splátka 10.000,- eur najneskoršie do 31.12.2013, druhá splátka 20.000,- eur najneskoršie do 31.03.2014 a suma 15.000,- eur v piatich mesačných splátkach, a to 3. až 7. splátka, každá vo výške 3.000,- eur splatných vždy v 20. deň príslušného mesiaca so splatnosťou 3. splátky dňa 20.04.2014 a poslednej siedmej splátky dňa 20.08.2014. Podľa článku IV. budúca zmluva o predaji podniku mala byť uzavretá v lehote do 28.12.2013. Súd pri rozhodovaní vychádzal nielen z týchto predložených listinných dôkazov, ale najmä z výpovede samotného žalobcu na pojednávaní dňa 30.03.2017, kde tento výslovne uviedol, že najskôr bola podpísaná zmluva o budúcej zmluve s tým, že žiadal, aby tam bolo ručenie a uznanie fyzickej osoby, s čím najskôr nesúhlasil žalovaný, až napokon podpísal uznanie na uvedenú sumu 35.000,- eur. Išlo o vzťah medzi nimi ako fyzickými osobami, pokiaľ ide o túto sumu 35.000,- eur, nešlo teda o vzťah medzi spol. AVEM, s.r.o., a prevádzkou SEZAM. Na základe vykonaného dokazovania, a to podľa výpovede svedkov bolo preukázané, že podľa zmluvy o budúcej zmluve aj žalovaný skutočne plnil a tento odovzdal v hotovosti žalobcovi sumu 9.000,- eur a zároveň ďalšiu sumu 1.000,- eur si ponechal z depozitu z podnájomnej zmluvy. Možno teda konštatovať, že táto suma 10.000,- eur, ktorá bola zaplatená žalovaným žalobcovi, je plnenie podľa zmluvy o budúcej zmluve, ale nie plnenie podľa zmluvy o pôžičke. Taktiež ďalšie plnenia, ktoré zaplatil žalovaný žalobcovi zodpovedali jednotlivým splátkam tak, ako sú uvedené v zmluve o budúcej zmluve. Napokon došlo k sporu medzi stranami z dôvodu, že žalobca mal byť podnájomcom v prevádzke, ale k dohode nedošlo, a tak následne žalovaný prestal plniť a až následne žalobca vyzval žalovaného na zaplatenie dlžnej sumy v júli 2014. Tá skutočnosť, že tu bola dohoda medzi žalobcom a spol. AVEM, s.r.o., vyplynula aj z výpovede svedka G. V., ktorý potvrdil, že mal dohodu so spol. AVEM, s.r.o. o zaplatení doplatku 20.000,- eur žalobcovi za odstúpenie prevádzky s tým, že bude tichým spoločníkom spol. AVEM, s.r.o., ale bolo to podmienené práve podnájomom časti priestorov žalobcovi, k čomu ale nedošlo. Zároveň sa tak vyjadril, že spol. AVEM, s.r.o. mu vrátila aj požičanú sumu 9.000,- eur, o čom svedčí aj listinný dôkaz zmluva o pôžičke. Súd teda vychádzal z takýchto výsledkov dokazovania a dospel k takému záveru, že ako vyplynulo najmä z výpovede samotného žalobcu, ktorý žiadal mať ručenie a uznanie fyzickej osoby za plnenie podľa zmluvy o budúcej zmluve, tak možno konštatovať, že medzi stranami konania ako fyzickými osobami nikdy nebola uzavretá zmluva o pôžičke a nedošlo ani k odovzdaniu peňazí medzi žalobcom a žalovaným a v čase uznania dlhu zo dňa 30.12.2013 žiaden dlh, ktorý by mal žalovaný voči žalobcovi vo výške 35.000,- eur neexistoval. Na základe tohto, keďže žalovaný uniesol dôkazné bremeno o neexistencii dlhu, tak súd žalobu v celom rozsahu ako nedôvodnú zamietol. Pokiaľ ešte žalobca poukazoval aj na účtovné závierky vo vzťahu k pôžičke od svedka G.. S. V., tak tu vychádzal z toho, že tá skutočnosť, že táto pôžička bola poskytnutá, bola preukázaná zmluvou o pôžičke a na základe výpovede svedka. To, že nebola táto pôžička zaevidovaná v účtovnej evidencii spol. AVEM, s.r.o., nemá žiaden vplyv na to, že poskytnutie pôžičky bolo preukázané na základe ďalších dôkazných prostriedkov.

1.6 Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti, pretože žalovaný uniesol dôkazné bremeno o neexistencii dlhu tak, ako tvrdil žalobca v žalobe vo výške 21.905,20 eur, tak súd žalobu ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietol.

1.7 Žalovaný mal vo veci plný úspech, keďže súd žalobu v celom rozsahu zamietol, a tak podľa § 255 ods. 1 C. s. p. mu bola priznaná náhrada trov konania v rozsahu 100 %.

2. Proti rozsudku okresného súdu podal odvolanie žalobca prostredníctvom splnomocneného zástupcu, ktorý navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 21.465,20 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 12 % ročne zo sumy 21.465,20 eur od 03.11.2014 do zaplataenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku s tým, že má voči žalovanému právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2.1 V odvolaní žalobca uviedol, že po vrátení veci na súde prvej inštancie fakticky nebolo vykonané žiadne dokazovanie a žiadna zo strán v tomto konaní neprodukovala nové dôkazy, návrhy ani iné skutočnosti. Písomné vyjadrenie žalovaného doručené súdu bolo iba opakovaním toho, čo už pred súdom bolo písomne alebo verbálne vyjadrené či prezentované. Možno povedať, že dôkazný stav právnej veci bol a aj teraz je v podstate zhodný so stavom, ktorý bol a existoval vo veci už v čase vyhlásenia prvého rozsudku súdu prvej inštancie, pričom súd prijal rovnaký záver a to i napriek vyslovenému názoru odvolacieho súdu v zrušujúcom uznesení.

2.2 Ďalej podľa žalobcu súd vymenované dôkazy v podstate iba označil, pomenoval. Iba pri zmluve o budúcej zmluve zo dňa 09.12.2013 opisuje niektoré jej obsahové časti, ale to najpodstatnejšie čo, prečo a čím ten ktorý dôkaz sám či v spojení s iným dôkazom preukazuje, čo z tohto dôkazu je pri rozhodovaní pre súd podstatné, čo z obsahu listín preukazuje a čím to preukazuje, ním prijatý záver, už súd neuvádza, ale ani neoznačuje. Podľa neho sa preto s dôkazmi a tvrdeniami jeho procesného útoku vôbec nevyšporiadala a v súlade s požiadavkou zákona ich riadne nevyhodnotil, prípadne je hodnotenie arbitrárne.

2.3 V ďalšej časti odvolania sa žalobca vyjadroval k jednotlivým dôkazom. Pokiaľ ide o zmluvu o budúcej zmluve zo dňa 09.12.2013 uviedol, že jej predmetom nie je žiadne finančné plnenie, ale vzájomný záväzok strán, že v budúcnosti, v dohodnutej lehote, za dojednaných podmienok, uzavrú zmluvu o predaji časti podniku, ktorou je samostatná prevádzka SEZAM. Jediným možným finančným plnením bola dojednaná zmluvná pokuta za porušenie povinnosti uzavrieť budúcu zmluvu. Čo sa týka podnájomnej zmluvy zo dňa 14.06.2013 táto nemá pre rozhodnutie a rozhodovanie vo veci samej žiadnu dôkaznú hodnotu. Preukazuje iba, že medzi spol. AVEM, s.r.o. a podnikateľským subjektom S. Z. - REALITA, IČO: 34 500 596 bol v určitom období založený podnájomný vzťah. Uvedené sa týka aj nájomnej zmluvy zo dňa 17.06.2013. Pokiaľ súd uvádzal ako dôkaz, z ktorého vychádzal pri rozhodovaní, a to kúpnu zmluvu zo dňa 31.12.2013, tak nie je zrejmé, aké závery z jeho vyhodnotenia vyplynuli pre jeho rozhodovanie. Podľa žalobcu je to dôkaz, ktorý jednoznačne preukazuje pravdivosť a opodstatnenosť žaloby a vyvracia akékoľvek špekulácie o tom, že plnenie žalovaného, spolu 15.000,- eur, bolo plnením ceny za prevádzku SEZAM tým, že priamo preukazuje, že zmluva o budúcej zmluve nebola naplnená po dohode strán. Preukazom je už iba ten fakt, keby tomu tak nebolo, prečo by strana predávajúceho netrvala na uzavretí budúcej kúpnej zmluvy podľa podmienok zmluvy o budúcej zmluve, čo bolo pre ňu výhodnejšie, predovšetkým pri dojednanej cene pri výške 45.000,- eur. Pokiaľ ide o výpoveď svedkyne S. A. žalobca uviedol, že namietal jej hodnovernosť vzhľadom na jej blízky vzťah k žalovanému, na ktorú námietku súd nijako nereagoval. Okrem toho svedkyňa prítomnosť svedka Bc. S. V., ktorý mal na prevádzku doniesť peniaze, asi aj podpísať zmluvu o pôžičke zo dňa 31.12.2013, na prevádzke SEZAM nepotvrdila. Výpoveď svedka Bc. S. V. považoval žalobca za nepravdivú. Tento fakt on preukázal predloženými účtovnými závierkami, tiež tým, že žalovaný reálne plnenie týchto peňazí nepreukázal hodnoverným účtovníctvom spol. AVEM, s.r.o. ako i výpoveďou svedkyne S. A.. V súvislosti s jeho výsluchom ako žalobcu poukázal na skutočnosť, že súd z jeho výpovede vybral iba to, čo bolo na podporu jeho rozhodovania a rozhodnutia. Podľa žalobcu sa obsahom výsluchu žalovaného fakticky nezaoberal a ani ich obsah dôkazne nevyhodnocoval. Preukázanou skutočnosťou bolo, že súdu žalovaný predložil exemplár falšovaného Dodatku č. 1 - uznanie dlhu tým, že ho doplnil odtlačkom pečiatky spol. AVEM, s.r.o., čím sa pokúšal preukázať, že dlžníkom z uvedeného dodatku je táto obchodná spoločnosť. Výpoveď žalovaného preukazuje, že pôžička existovala a žalovaný mal zámer nejako ju previesť úplne zo seba na spol. AVEM, s.r.o.

2.4 V ďalšej časti odvolania žalobca uvádzal, aký bol podľa neho skutkový a právny stav. Zaoberal sa obranou žalovaného ohľadom skutkových tvrdení žalobcu, ktoré popieral (že, žalobca mu poskytol dňa 01.12.2012 pôžičku v sume 35.000,- eur, - že Dodatok č. 1 - uznanie dlhu uzavrel, podpísal a podpísal ako fyzická osoba - nepodnikateľ, - že žalobcom uplatnený nárok je jeho dlhom ako fyzickej osoby titulom poskytnutej pôžičky, - že plnenie sumy 15.000,- eur v 7 splátkach v období apríl až november 2014 bolo jeho plnením na úhradu pôžičky podľa Dodatku č. 1 - uznanie dlhu). Taktiež obranou žalovaného v súvislosti s jeho tvrdením, že na úhradu kúpnej ceny za predaj prevádzky pohostinstva SEZAM spol.

AVEM, s.r.o. uhradila žalovanému ako podnikateľovi S. Z. - REALITA sumu 9.000,- eur v hotovosti dňa 31.12.2013, prevzatie ktorej potvrdil podpisom na príjmovom pokladničnom doklade. Žalobca mal za to, že toto skutkové tvrdenie žalovaného v celom rozsahu poprel tvrdením, že on od spol. AVEM, s.r.o. finančné prostriedky vo výške 9.000,- eur neprijal ani ako fyzická osoba, ani ako podnikateľský subjekt. Svedka Bc. S. V. videl prvýkrát až na pojednávaní. Podpis príjemcu na príjmovom pokladničnom doklade je síce podobný jeho podpisu, ale nikdy príjmový pokladničný doklad s týmto obsahom nepodpísal. Podľa jeho názoru bol dodatočne vyprodukovaný ako aj listina zmluvy o pôžičke. Ak by bol úkon naplnený, tak existencia poskytnutej pôžičky by musela byť obsahom účtovnej závierky za rok 2013, aj rok 2014, čo nebolo. Ďalej žalobca uviedol, že na preukázanie svojho vlastného tvrdenia on súdu predložil súbor účtovných závierok spol. AVEM, s.r.o. za rok 2013 a 2014, ktoré preukazujú nepravdivosť tvrdenia žalovaného i svedkov.

2.5 Žalobca tiež uviedol, že poukazoval na skutočnosť, že sporný pokladničný doklad mal právny zástupca žalovaného medzi listinami advokátskeho spisu tak v origináli (prvopis) ako aj v kópii - kópii, ktorá vznikla priepisom. Toto svedčí o fakte, že ak by on bol účastný dňa 31.12.2013 na vyplatení sumy 9.000,- eur, tak by mal mať prvopis príjmového pokladničného dokladu, pretože prvopis účtovného dokladu pri platbe v hotovosti si ponecháva ten, kto doklad vystavuje. Podľa účtovnej praxe príjmový pokladničný doklad vystavuje príjemca a príjemcovi patrí jeho originál (prvopis). Platiteľ platby vyhotovuje výdavkový pokladničný doklad, ktorého prvopis si ponecháva a jeho kópia sa vydáva príjemcovi platby. Kládol otázku, prečo v tomto prípade nebol vyhotovený výdavkový pokladničný doklad, prečo príjmový pokladničný doklad vyhotovoval platiteľ finančnej hotovosti a prečo platiteľ príjmový pokladničný doklad nevydal príjemcovi a mal vo svojej výlučnej dispozícii prvopis aj kópiu príjmového pokladničného dokladu vyhotovenú priepisom. Tieto skutočnosti svedčia podľa neho o účelovom vyprodukovaní príjmového pokladničného dokladu.

2.6 Žalobca tiež vytýkal súdu, že pri hodnotení dôkazov, ktoré majú preukazovať reálne plnenie pôžičky svedka Bc. S. V. z 31.12.2013 ohľadom sumy 9.000,- eur pochybil. Listiny, zmluva o pôžičke, vyhotovený pokladničný doklad a výpovede žalovaného a svedka nie sú hodnovernými dôkazmi na preukázanie reálnosti plnenia, pokiaľ také plnenie sa materiálne neprejaví v majetkovom statuse spol. AVEM, s.r.o. tak, že stav finančných prostriedkov v hotovosti sa dňa 31.12.2013 zvýšil o 9.000,- eur.

2.7 Podľa neho tvrdenie, že uznaný dlh v čase uznania neexistuje, čo do dôvodu a výšky mohlo byť preukázané len účtovnou dokumentáciou spol. AVEM, s.r.o., že plnenie prijala či poskytla spol. AVEM, s.r.o. a nie žalovaný. Rovnako tak preukázanie tvrdenia, že žalovaný plnil podľa zmluvy o budúcej zmluve a nie podľa zmluvy o pôžičke.

2.8 Žalobca odôvodnil odvolanie aj odvolacím dôvodom podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b/ C. s. p. v tom, že mu súd neumožnil realizáciu procesného práva v záverečnej reči na zhrnutie svojich návrhov a vyjadrenie sa k dokazovaniu a právnej stránke veci. V tejto súvislosti uviedol, že na pojednávaní konanom dňa 08.07.2021 opakovane žiadal i prosil konajúcu sudkyňu, aby podľa možnosti rozprávala hlasnejšie a pomalšie artikulovala z dôvodu jeho poruchy sluchu, ktorá mu spôsobuje zhoršený sluchový príjem reči spoza založeného respirátora. Sudkyňa však tejto jeho žiadosti nevyhovela, čo malo za následok, že jej vždy nerozumel úplne všetko čo hovorila. Bol preto prekvapený, keď zrazu vyhlásila uznesenie o skončení dokazovania a vyhlásila aj rozsudok. On na pojednávaní namietal porušenie procesného práva na záverečnú reč. Bolo mu povedané, že bol vyzvaný na prednesenie záverečnej reči, ale to nevyužil. Na vyriešenie tejto skutočnosti navrhol previerku v priebehu pojednávania zvukovou nahrávkou pojednávania. Sudkyňa tiež vytkol, že po tom ako sa vrátil do pojednávacej miestnosti našiel konajúcu sudkyňu rozprávať sa s právnou zástupkyňou žalovaného

2.9 V rámci tohto odvolacieho dôvodu žalobca tiež namietal, že súd sa vôbec nevysporiadal s ním predloženými listinnými dôkazmi - účtovnými závierkami spol. AVEM, s.r.o., ktoré nepreukazujú existenciu dlhu v obchodnej spol. AVEM, s.r.o. voči podnikateľskému subjektu S. - REALITA. Tiež sa riadne nevysporiadal s výsledkami dokazovania, nevykonal hodnotenie všetkých vykonaných dokazovaní, nevysporiadal sa riadne s návrhmi a tvrdeniami žalobcu a naopak, výsledky dokazovania vykladal nekriticky až arbitrárne v prospech žalovaného. Okrem toho odvolaním napadnutý rozsudok trpí vadou nedostatočne odôvodneného súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie odvolaním napadnutého rozsudku je arbitrárne, prijaté závery súdu nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní a sú v rozpore s výsledkami dokazovania.

2.10 Ako ďalší odvolací dôvod žalobca uviedol ust. § 365 ods. 1 písm. f/ C. s. p., ktorého naplnenie videl v tom, že súd prijal predovšetkým skutkový záver, že medzi stranami išlo o obchodno-právny vzťah ako medzi podnikateľmi a uznanie dlhu bolo zabezpečením pre žalobcu, aby došlo k zaplateniu kúpnej ceny za prevod časti podniku, a to prevádzky pohostinstva a to napriek tomu, že takému záveru nesvedčia žiadne výsledky dokazovania.

2.11 Odvolací dôvod predstavujúci nesprávne právne posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C. s. p.) bol podľa neho v tom, že súd dospel v tejto veci k záveru, že „medzi stranami nedošlo k uzavretiu zmluvy o pôžičke, ale išlo o obchodnoprávny vzťah medzi podnikateľmi a uznanie dlhu bolo zabezpečením pre žalobcu, aby došlo k zaplateniu kúpnej ceny za prevod časti podniku, a to prevádzky pohostinstva a že v čase uzavretia Dodatku č. 1 - uznanie dlhu dlh žalovaného podľa zmluvy o pôžičke zo dňa 01.12.2012 neexistoval, pretože žiadny nevznikol.

3. Žalovaný prostredníctvom splnomocneného zástupcu vo vyjadrení zo dňa 09.03.2022 uviedol, že jeho písomné vyjadrenie po zrušujúcom rozhodnutí odvolacieho súdu predstavuje zvolenú procesnú obranu s poukazom na jednotlivé dôkazy získané z dôkazných prostriedkov ním produkovaných ale aj samotným žalobcom, z ktorých nepochybne vyplýva, že on uniesol dôkazné bremeno v tomto konaní a preukázal, že žiadna pôžička medzi žalobcom a ním nevznikla a neexistovala ale išlo len o fiktívne zabezpečenie pohľadávky žalobcu ako veriteľa proti spol. AVE M s.r.o., čo je absolútne neplatný právny úkon pretože obchádza zákon. Podľa neho súd (najmä v bode 28. odôvodnenia) presne uviedol z akých dôkazov vychádzal, akými úvahami sa riadil a na základe čoho dospel k právnemu záveru tak, že žalobu žalobcu v celom rozsahu celkom správne zamietol. K svojmu dôkaznému bremenu uviedol, že toto dôkazné bremeno tvrdenia neexistencie dlhu z fiktívnej pôžičky a tým aj neplatnosť právneho úkonu, a to uznania dlhu z dôvodu, že tento právny úkon obchádza zákon, a to konkrétne príslušné ustanovenia o ručení, on vykonaným dokazovaním preukázal. K právnym záverom predložil v priebehu súdneho konania aj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo 238/2010 zo dňa 21.03.2012, ktorý riešil obdobný prípad poskytnutia pôžičky, kde dospel k záveru, ktorý je možné aplikovať aj na predmetnú právnu vec.

3.1 K neexistencii záväzkového vzťahu z titulu údajnej pôžičky a tým aj neplatnosti právneho úkonu uznania dlhu žalovaný uviedol, že dňa 01.12.2012 nebola medzi účastníkmi uzavretá žiadna ústna zmluva o pôžičke a on od žalobcu žiadne peňažné prostriedky vo výške 35.000,- eur neprevzal. Žiaden príjmový pokladničný doklad on žalobcovi nepodpísal, takýto doklad nikdy neexistoval a žalobca takýto doklad v súdnom konaní nepredložil a ani nemohol predložiť, preto je zavádzajúce tvrdenie žalobcu v jeho odvolaní, že on ako žalovaný prevzatie sumy 35.000,- eur potvrdil svojim podpisom na príjmovom doklade. Navyše žalobca vôbec žiadnym spôsobom nepreukázal odkiaľ mal dňa 01.12.2012 disponovať takouto vysokou sumou 35.000,- eur (či túto sumu vybral z účtu z banky, či si na túto sumu zobral úver alebo pôžičku) a túto v hotovosti bez akéhokoľvek dokladu odovzdať žalovanému, a to bez akéhokoľvek úroku ako aspoň nejakého ekonomického významu takejto „investície“ pre žalobcu. Uvedené skutočnosti potvrdili svedkovia vo svojich výpovediach na pojednávaní. Uviedol, že v tejto dobe žiadne peniaze nepotreboval, svoje obchodné aktivity vykonával prostredníctvom obchodnej spol. AVE M s.r.o., žalobcu v tejto dobe bližšie nepoznal, nemal s ním žiadne súkromné a ani obchodné aktivity. Samotný žalobca sa v rozpore s uzavretým Dodatkom č. 1 - uznanie dlhu vyjadroval ohľadom dohodnutej doby vrátenia peňazí (čo je podstatná náležitosť zmluvy o pôžičke), kedy vo svojej výpovedi na pojednávaní uvádzal, že vrátenie peňazí ponechával na vôli žalovaného, teda vlastne že doba vrátenia peňazí ani nebola medzi účastníkmi riadne dohodnutá, pretože na rozdiel od tvrdenia žalobcu na pojednávaní v Dodatku č. 1 - uznanie dlhu je uvedené, že dohodnutá doba vrátenia peňazí bola medzi účastníkmi do 31.12.2013 o čom žalobca nemal ani vedomosť. Taktiež v samotnej žalobe žalobca zmätočne uvádzal, že sa domáhal zaplata a vrátenia peňazí od žalovaného v priebehu roku 2013, pričom dohodnutá doba splatnosti podľa Dodatku č. 1 - uznanie dlhu mala byť údajne 31.12.2013. Podľa žalovaného absolútne žiadnu logiku nemá, aby mu žalobca požičiaval takú vysokú sumu bez akéhokoľvek dokladu, bez písomnej zmluvy a bez akéhokoľvek dohodnutého úroku, pretože v takomto prípade nemala pôžička pre žalobcu žiaden ekonomický zmysel a túto požičiaval jeho osobe, s ktorým sa bližšie nepoznal, nemal s ním žiadne obchodné aktivity a nevedel o jeho majetkových pomeroch žiadne skutočnosti. Samotný právny zástupca žalobcu na pojednávaní súdu tvrdil, že všetky dokumenty a doklady sa vyhotovovali v jeho advokátskej kancelárii, keďže je otcom žalobcu. Tento uvádzaný fakt len potvrdzuje, že k žiadnej takejto ústnej pôžičke medzi účastníkmi nedošlo pretože ak by došlo zmluva o pôžičke by bola nepochybne spísaná v advokátskej kancelárii otca žalobcu tak ako všetky ostatné dokumenty medzi účastníkmi. Z uvedených skutočností je možné vyvodiť len jediný záver, že k žiadnej zmluve o pôžičke a odovzdaní a prevzatí peňazí medzi účastníkmi dňa 01.12.2012 nedošlo. Skutočnosť, že žalovaný žalobcu v čase údajne poskytnutej pôžičky dňa 01.12.2012 nepoznal a nemal s ním žiadne súkromné a ani obchodné aktivity potvrdili vo svojich výpovediach svedkovia S. a Bc. S. V.. Pokiaľ žalobca poukazyval na to, že účastníci navštevovali rovnakú základnú školu pred viac ako 20 rokmi, táto skutočnosť vôbec neznamená, že sa medzi sebou vzájomne poznali a hlavne, že by žalobca veril žalovanému tak, že by mu bez akejkoľvek písomnej zmluvy požičal takú vysokú sumu 35.000,- eur bez akéhokoľvek dokladu a bez prítomnosti akéhokoľvek svedka, kedy by mu stačilo len poprieť že by nejaké peniaze od žalobcu

prevzal a žalobca by opak nikdy žiadnym spôsobom nepreukázal. Aj z pohľadu takéhoto skutkového stavu veci nemalo písomné uzavretie Dodatku č. 1 - uznanie dlhu k ústnej zmluve o pôžičke, ktorá nebola žiadnym spôsobom preukázaná, z jeho strany absolútne žiaden reálny základ. Navyše ak mala byť zmluva o pôžičke uzavretá ústne nie je zrejme z akého dôvodu už mal byť dodatok k ústnej zmluve uzavretý písomne. On svoje obchody vykonával prostredníctvom spol. AVEM s.r.o. a žiadne peniaze na obchody od žalobcu nepotreboval, mesiac dva pred uzavretím pôžičky t.j. mesiace 10, 11/2012 sa so žalobcom nepoznal a žiadne takéto veci s ním neriešil. Uvedené tvrdenia žalovaného potvrdili vo svojich výpovediach svedkovia.

3.2 Podľa žalovaného ak žalobca požadoval od neho údajné vrátenie dlhu ešte pred lehotou splatnosti 31.12.2013 v priebehu r. 2013 tak nepredložil o tomto žiadnu komunikáciu či už telefonáty, sms správy alebo emaily, čo svedčí o tom, že takáto komunikácia nikdy medzi účastníkmi neprebehla pretože žiadna pôžička neexistovala. Požadovanie údajného vrátenia pôžičky zo strany žalobcu ešte v priebehu roku 2013 je v rozpore s Dodatkom č. 1 - uznanie dlhu kde je výslovne uvedené, že splatnosť pôžičky bola dohodnutá na deň 31.12.2013 teda nie do konca roku 2013 ako to účelovo tvrdí žalobca. To len svedčí o tom, že žalobca v rozpore s Dodatkom č. 1 - uznanie dlhu tvrdil na pojednávaní, že vrátenie pôžičky bolo ponechané na vôli žalovaného, kde je zrejmy rozpor v podstatnej náležitosti prípadnej uzavretej zmluve o pôžičke a to určenie doby splatnosti. K vzniku prenájmu prevádzky SEZAM sa vyjadrila vo svojej výpovedi svedkyňa S. A., ktorá uviedla, že tam pracovala ako čašníčka, boli tam dve čašníčky, potom jej už skončila dohoda. V apríli 2013 jej volala táto druhá čašníčka, ktorá tam ešte pracovala, že žalobca jej ponúkol túto prevádzku do podnájmu a mala záujem aby to robili obidve, aby do toho išli spolu. Svedkyňa s týmto aj súhlasila, ale táto druhá čašníčka potom od toho odstúpila, napokon do podnájmu išla spoločnosť Avem s.r.o. Uvedené svedectvo vyvracia tvrdenia žalobcu o dohode prenájmu prevádzky SEZAM prípadne rozhovorov o jej prevode v tomto čase.

3.3 Podľa žalovaného samotný žalobca sa vyjadril na pojednávaní súdu (zápisnica z 30.03.2017 str. 4), že „žalovaný žiadal, aby tento dlh 35.000,- eur bol v tejto kúpnej cene s tým, že tento dlh prejde na spol. Avem s.r.o., s týmto som ja nesúhlasil, chcel som mať ručenie fyzickou osobou, s čím nesúhlasil žalovaný. Napokon sme uzavreli dodatok v takom znení, ako bol podpísaný. Bolo to tak, že najskôr bola podpísaná zmluva o budúcej zmluve s tým, že ale ja som žiadal, aby tam bolo ručenie a uznanie fyzickej osoby, s tým najskôr nesúhlasil žalovaný, až napokon podpísal uznanie na uvedenú sumu 35.000,- eur“. K týmto tvrdeniam žalobcu ohľadom uzavretia budúcej kúpnej zmluvy na predaj prevádzky SEZAM zo strany žalobcu na spoločnosť žalovaného AVEM s.r.o. žalovaný uviedol, že pokiaľ by do kúpnej ceny 45.000,- eur mala byť zahrnutá pôžička 35.000,- eur fyzickej osoby žalovaného, znamenalo by to, že spol. AVEM s.r.o. by prevzala dlh, prípadne pristúpila k záväzku, pričom podľa Občianskeho zákonníka sa na takéto úkony vyžaduje písomná forma a žiadna takáto dohoda medzi účastníkmi a spol. AVEM s.r.o. nebola uzavretá. To svedčí o zavádzajúcich tvrdeniach žalobcu ohľadom dohody kúpnej ceny za prevádzku SEZAM 45.000 Eur, ktorú cenu požadoval žalobca bez akéhokoľvek započítania nejakej pôžičky žalovaného, ktorá reálne vôbec neexistovala, avšak žalobca vyžadoval nejakú formu ručenia za úhradu kúpnej ceny od žalovaného ako fyzickej osoby a preto bolo vymyslené údajné uznanie dlhu s údajnou pôžičkou, v ktorom sa splatnosť a aj sumy presne zhodujú so splatnosťou kúpnej ceny v zmluve o budúcej zmluve z 09.12.2013 uzavretej medzi žalobcom a spoločnosť žalovaného AVEM s.r.o., dokonca je to všetko aj úplne rovnako napísané ak si porovnáme oba dokumenty.

3.4 Ďalej žalovaný uviedol, že dňa 09.12.2013 bola uzavretá zmluva o budúcej zmluve medzi žalobcom a spol. AVEM s.r.o. žalovaného, v ktorej sa kúpna cena a jej splatnosť zhodujú s vymysleným uznaním dlhu z 30.12.2013 ako formou ručenia žalovaného ako fyzickej osoby za zostávajúci záväzok zaplatenia kúpnej ceny za prevádzku SEZAM, pretože 10.000,- eur bolo spol. AVEM s.r.o. zaplatených v hotovosti žalobcovi dňa 31.12.2013 v sume 9.000,- eur (dôkaz príjmový pokladničný doklad na sumu 9.000,- eur podpísaný žalobcom pričom žalobca pravosť svojho podpisu nespochybnil čím je táto skutočnosť preukázaná, a to aj výpoveďou svedka Bc. S., a tiež výpoveďou svedkyne S. A., ktorá dokonca doklad vypísala) a sumu 1.000,- eur si ponechal žalobca z depozitu z podnájmovej zmluvy uzavretej dňa 14.06.2013 medzi žalobcom a spol. AVEM s.r.o., túto skutočnosť o ponechaní depozitu na úhradu kúpnej ceny žalobca počas celého konania nespochybnil, z ktorého dôvodu aj túto skutočnosť považuje medzi účastníkmi za nespornú. Pokiaľ žalobca vo svojom odvolaní poukazuje na to, že svedkyňa S. neuviedla vo svojej výpovedi, že pri platení sumy 9.000,- eur v hotovosti mal byť prítomný aj svedok Bc. S. V. žalovaný uviedol, že svedkyňa vypovedala k veci po 5 rokoch a je úplne prirodzené, že si s takým odstupom času svedok nemusí pamätať všetky detaily, svedkyňa navyše prítomnosť technika spomenula len tak mimochodom pri svojom úvodnom prejave avšak na prítomnosť konkrétnych osôb pri platení sumy 9.000,- eur sa jej s konkrétnou otázkou nikto opýtal.

3.5 Podľa žalovaného zmluva o budúcej zmluve medzi žalobcom a spol. AVEM s.r.o. nikdy nebola zrušená a ani nijak inak skončená, čo žalobca na pojednávaní nevedel vysvetliť žiadnym spôsobom. Žalobca sa dohodol so spol. AVEM s.r.o. žalovaného, že nebudú uzatvárať riadnu zmluvu o prevode časti podniku podľa uzavretej zmluvy o budúcej zmluve z 09.12.2013 ale, že žalovaný ako fyzická osoba uzná fiktívny dlh rovnajúci sa kúpnej cene za prevádzku SEZAM a táto kúpna cena sa bude splácať ako fiktívna pôžička, aby sa žalobca vyhol daňovej povinnosti za inkasovanie kúpnej ceny za prevod prevádzky. Medzi žalobcom a spol. AVEM s.r.o. však bolo dohodnuté a podmienené vyplatenie časti kúpnej ceny vo výške 20.000,- eur okolnosťou, že si žalobca vezme od spol. AVEM s.r.o. do podnájmu časť prevádzky, k čomu však nedošlo a spol. AVEM s.r.o. tak odmietla zaplatiť žalobcovi sumu 20.000,- eur z kúpnej ceny. Túto okolnosť potvrdil vo svojej výpovedi svedok Bc. S., ktorý bol dohodnutý, že vstúpi do spol. AVEM s.r.o. ako tichý spoločník s vkladom, ktorý sa mal rovnať doplatku 20.000,- eur žalobcovi za odstúpenie prevádzky, pričom to však bolo podmienené podnájmom časti priestorov spol. AVEM s.r.o. žalobcovi k čomu nedošlo a preto sa ani Bc. S. V. nestal tichým spoločníkom a spol. AVEM s.r.o. mu vrátila požičanú sumu 9.000,- eur, o čom svedčí listinný dôkaz - zmluva o pôžičke medzi spol. AVEM s.r.o. a Bc. S. V. z 31.12.2013. V tejto zmluve o pôžičke bolo tiež dohodnuté, že poskytnutá pôžička 9.000,- eur sa započíta na vklad Bc. S. V. ako tichého spoločníka. Pokiaľ splátky išli na súkromný účet žalobcu takto to žalobca požadoval aj keď sa jednalo o kúpnu cenu za prevod prevádzky SEZAM, aby sa tak vyhol daňovej povinnosti a plateniu daní, keďže splátky sa javili ako splátky fiktívnej pôžičky žalobcovi zo strany žalovaného. Pokiaľ žalobca účelovo tvrdil, že za prevod prevádzky SEZAM požadoval údajne len sumu 10.000,- eur ani táto kúpna cena reálne nebola naplnená, keďže po uzavretí zmluvy o budúcej zmluve dňa 09.12.2013 medzi žalobcom a AVEM s.r.o. došlo už len k uzavretiu kúpnej zmluvy dňa 31.12.2013 na hnutelné veci v prevádzke v sume 3.000,- eur s DPH, čo je zjavne nereálna cena za odstúpenie celej fungujúcej prevádzky vrátane jej zariadenia. Pokiaľ sa žalobca začal domáhať údajného vrátenia zostatku pôžičky 20.000,- eur a príslušenstva až po zaplatení sumy 15.000,- eur v splátkach, bolo zrejmé, že podľa fiktívneho uznania dlhu ako prvá mala byť splatená čiastka vo výške 20.000,- eur do 31.03.2014 a ak by nebola zaplatená hneď táto prvá splátka podľa uznania dlhu z pôžičky, žalobca by určite ihneď na túto skutočnosť reagoval, avšak ako vyplýva z listinných dôkazov žalobca vyzval žalovaného na zaplatenie dlžnej sumy 20.000,- eur prvýkrát až listom zo dňa 27.06.2014, teda až v priebehu platenia splátok a viac ako 2 mesiace po splatnosti prvej splátky 20.000,- eur. To len potvrdzuje skutočnosti uvádzané žalovaným, že vyplatenie časti kúpnej ceny vo výške 20.000,- eur bolo podmienené okolnosťou, že si žalobca vezme od spol. AVEM s.r.o. do podnájmu časť prevádzky, k čomu však nedošlo a spol. AVEM s.r.o. tak odmietla zaplatiť žalobcovi sumu 20.000,- eur z kúpnej ceny. Až keď nedošlo definitívne k takejto dohode a spol. AVEM s.r.o. odmietla zaplatiť splátku 20.000,- eur, žalobca na túto okolnosť začal posilať listy žalovanému ako fyzickej osobe na základe fiktívneho uznania dlhu ako „ručenia“ za zaplatenie kúpnej ceny za postúpenie prevádzky.

3.6 Podľa žalovaného pokiaľ žalobca opakovane poukazuje na to, že svoje tvrdenia mal preukazovať predloženými účtovnými závierkami spol. AVEM s.r.o., tak v ani jedinom prípade či už v listinnej forme alebo priamo na pojednávaní a to aj pojednávaní po zrušujúcom rozhodnutí odvolacieho súdu nežiadal, aby súd oboznámil z týchto závierok nejakú konkrétnu časť, ktorá by akože mala preukazovať tvrdenia žalobcu, pretože skutočnosti, ktoré mali predmetné účtovné závierky akože preukazovať tieto nepreukazujú a ani nemôžu preukazovať pretože takéto údaje vo svojej predpísanej forme ani účtovné závierky neobsahujú vid' tvrdenia žalobcu v odvolaní: - podľa údajov účtovnej závierky k 31.12.2013 obchodná spol. AVEM s.r.o. nemá žiadnu pôžičku voči tretiemu subjektu teda ani voči Bc. S. - podľa ktorých údajov?, podľa údajov účtovnej závierky k 31.12.2014 obchodná spol. AVEM s.r.o. nevstúpila do účt. roku 2014 so záväzkom 9.000,- eur ale nemá ani záväzok voči žalobcovi titulom kúpnej ceny za prevádzku SEZAM - podľa ktorých údajov z účtovnej závierky?, - z účtovnej závierky k 31.12.2013 obchodná spol. AVEM s.r.o. nijako nevyplyva účtovný prípad výdaj z pokladne 9.000,- eur, ktoré mala spoločnosť zaplatiť žalobcovi dňa 31.12.2013 - takéto údaje ako výdaje z pokladne žiadna účtovná závierka neobsahuje navyše bolo dohodnuté, že kúpna cena sa bude vyplácať mimo riadne uzavretej kúpnej zmluvy o predaji časti podniku, - údajná nepravdivosť tvrdenia žalovaného o existencii pôžičky spol. AVEM s.r.o. vo výške 9.000,- eur od Bc. S. V. podľa údajov účtovnej závierky k 31.12.2013 obchodná spol. AVEM s.r.o. nemá žiadnu pôžičku voči tretiemu subjektu a podľa údajov účtovnej závierky k 31.12.2014 obchodná spol. AVEM s.r.o. nevstúpila do účt. roku 2014 so záväzkom 9.000,- eur - podľa ktorých údajov z účtovnej závierky? pričom pôžička bola v konaní jednoznačne preukázaná písomnou Zmluvou o pôžičke medzi spol. AVEM s.r.o. a Bc. S. V. táto je obsahom spisu ako listinný dôkaz a túto skutočnosť potvrdil aj svedok Bc. S. V. vo svojom výsluchu.

3.7 Podľa žalovaného bolo zrejmé, že pôžička medzi Bc. S. V. a spol. AVEM s.r.o. je zo strany žalovaného preukázaná dostatočným a vierohodným spôsobom inými nepochybnými dôkazmi, a to

písomnou zmluvou o pôžičke a potvrdením oboch účastníkov, že k pôžičke reálne došlo. Bolo tak na žalobcovi, aby tieto dôkazy reálne vyvrátil svojimi vlastnými dôkazmi k čomu však nedošlo. Považoval za zarážajúce, že pokiaľ samotný žalobca takto do absolútnych detailov požaduje preukazovanie pôžičky medzi subjektami, ktoré ani nie sú účastníkmi konania, prečo práve samotný žalobca ako účastník konania žiadnym vierohodným spôsobom nepreukázal odkiaľ mal disponovať dňa 01.12.2012 sumou v hotovosti vo výške 35.000,- eur a túto odovzdať žalovanému bez akéhokoľvek dokladu a bez akéhokoľvek úroku ako aspoň nejakého ekonomického významu takejto „investície“ pre žalobcu.

3.8 Žalovaný mal za to, že svoje tvrdenia preukazoval počas pojednávania jednak listinnými dôkazmi ako aj výsluchmi svedkov, pričom z preukázaných okolností tohto prípadu musí byť zrejmé, že k vzniku pôžičky medzi účastníkmi nikdy nedošlo a pokiaľ žalovaný tvrdil, že od žalobcu žiadne peniaze ako pôžičku nikdy neprevzal túto negatívnu skutočnosť preukazoval dôkazmi, ktoré sa týkali okolností za akých malo k údajnej pôžičke dôjsť. Samotná konkrétna skutočnosť odovzdania a prijatia peňazí z pôžičky nebola hodnoverným spôsobom a ani dôkazom preukázaná. Pokiaľ žalobca tvrdil už vo svojom žalobnom návrhu, v ktorom mal pravdivo popísať všetky skutočnosti a okolnosti, ako aj následne prostredníctvom svojho právneho zástupcu na prvom pojednávaní, že zmluva o pôžičke a uznanie dlhu nemajú absolútne nič spoločné s prenájmom a prevodom prevádzky SEZAM medzi žalobcom a spol. AVEM s.r.o., toto sa ukázalo ako nepravdivé a účelové tvrdenie, ktoré sa postupne žalobca snažil meniť podľa toho ako sa vyvíjal a preukazoval skutkový stav počas pojednávania.

3.9 Podľa žalovaného vykonaným dokazovaním on preukázal dostatočným spôsobom neexistenciu dlhu z fiktívnej pôžičky a tým aj neplatnosť právneho úkonu, a to uznania dlhu z dôvodu, že tento právny úkon obchádza zákon, a to konkrétne príslušné ustanovenia o ručení, kedy pri takomto uznaní dlhu on nemá nárok vznášať námietky, ktoré by voči veriteľovi - žalobcovi mohol vznášať dlžník spol. AVEM s.r.o., pretože bolo jednoznačne preukázané a to aj samotným tvrdením žalobcu, že sa v danom prípade jednalo o ručenie žalovaného ako fyzickej osoby za dlh spol. AVEM s.r.o. z titulu postúpenia prevádzky SEZAM a odplaty za takéto postúpenie, z ktorého dôvodu mal za to, že takýto právny úkon je neplatný podľa § 39 Občianskeho zákonníka.

3.10 K absolútne neopodstatneným invektívam žalobcu voči súdu v bode 15. a 18. odvolania žalobcu žalovaný uviedol, že pojednávanie dňa 08.07.2021 prebehlo v súlade so všetkými procesnými predpismi podľa C. s. p., čo nepochybne vyplýva zo zvukovej nahrávky predmetného pojednávania, ktorú si bude mať možnosť odvolací súd vypočuť, pričom počas celého pojednávania právny zástupca žalobcu reagoval na otázky a požiadavky súdu úplne normálne bez akýchkoľvek problémov a tak reagoval aj na výzvu súdu či využíva možnosť záverečného zhrnutia veci, teda že túto nevyužíva. Keďže súd nerozhodol podľa predstáv žalobcu a hlavne jeho právneho zástupcu (otca), právny zástupca zjavne berie vec viac osobne ako profesijne, pretože bol sám strojcom celého zabezpečenia zmluvnej dokumentácie pre svojho syna a celkom zjavne vymyslel túto vec on vrátane fiktívnej pôžičky a hľadá tak problém a dôvod prečo súd rozhodol tak ako rozhodol tam kde žiaden nie je. Nebolo zrejmé, čo má znamenať nemiestna narážka právneho zástupcu žalobcu, že jeho právna zástupkyňa nevyšla za právnym zástupcom z pojednávacej miestnosti, pretože právnemu zástupcovi žalobcu nič nebránilo v tom aby obaja zástupcovia odišli z pojednávacej miestnosti spoločne. Podotkol, že jeho právny zástupca na toto pojednávanie poveril zastupovaním svoju koncipientku, ktorá len pri odchode z pojednávacej miestnosti krátko potvrdila súdu, že ona presne počula všetky výzvy súdu vrátane uplatnenia možnosti záverečného zhrnutia veci pre oboch účastníkov.

3.11 Pokiaľ žalobca v bode 18. uvádzal svoje domnienky a dohady o tom, že „zo strany súdu od počiatku cítil ako chce rozhodnúť t.j. žalobu zamietnuť“ a zastával názor, že u súdu bolo najskôr rozhodnutie a až následne sa hľadali také formulácie hodnotenia dôkazov a výsledkov dokazovania, ktoré prijaté rozhodnutie súdu môžu odôvodniť, takéto nemiestne a ničím nepodložené tvrdenia právneho zástupcu žalobcu hraničia s osočovaním a pohrdaním súdu a sú len výsledkom toho, že súd nerozhodol podľa predstáv právneho zástupcu žalobcu.

3.12 Na základe všetkých uvedených skutočností žalovaný navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil a priznal mu nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnej výške.

4. Žalobca prostredníctvom splnomocneného zástupcu v replike zo dňa 14.02.2022 doručenej okresnému súdu dňa 19.04.2022 v reakcii na obsah vyjadrenia žalovaného poukázal na bod 17. a bod 19. odôvodnenia zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu zo dňa 29.05.2021. Podľa neho súd ignoroval právny názor odvolacieho súdu uvedený v bode 17. odôvodnenia. Z opisu skutočností, ktoré súd zobral do základu svojho rozhodovania a rozhodnutia nadobudol žalobca presvedčenie, že súd najskôr rozhodol ako rozhodnúť chcel a až potom z výsledkov dokazovania vytvoril skutkovú a právnu

účelovú konštrukciu, ktorá by chcené rozhodnutie mohla ako tak odôvodniť. V priebehu celého konania súd nekriticcky prijímal a akceptoval akékoľvek tvrdenia žalovanej strany a naopak jeho tvrdenia a ním preukazované dôkazy a tvrdenie nielenže odmietol, ale sa nimi ani nezaoberal. Podľa žalobcu dostatočne opísal dôvody a skutočnosti, za ktorých došlo k uzavretiu zmluvy o budúcej zmluve a tiež dôvody, pre ktoré nedošlo k naplneniu zámeru vyplývajúceho z jej uzavretia - t.j. uzavretiu zmluvy o predaji podniku v dojednanej lehote a za dojednaných podmienok. Ním opísaným skutkovým stavom pri uzavieraní zmluvy o budúcej zmluve sa súd nijako nevysporiadal, možno tvrdiť, že vôbec nepovažoval za potrebné sa s tým zaoberať a úplne toto odignoroval. On pritom dostatočne a uveriteľne vysvetlil celú genézu okolo uzavierania zmluvy o budúcej zmluve v spojitosti v nej formulovanými zmluvnými náležitosťami budúcej zmluvy o predaji podniku i s uvedením dôvodu, prečo nedošlo k uzavretiu zmluvy o predaji podniku. Zmluva o budúcej zmluve je a môže byť dvoj a viacstranným záväzkom jej strán, iba povinnosť v budúcnosti uzavrieť inú zmluvu (na plnenie) a nie je všeobecne zmluvou na finančné plnenie, súd arbitrárne vyslovil právny záver, že finančné plnenie v hotovosti vo výške 9.000,- eur dňa 31.12.2013 je plnením podľa zmluvy o budúcej zmluve zo dňa 09.12.2013, čo preukazuje, že žalovaný uniesol dôkazné bremeno o neexistencii dlhu žalovaného voči nemu. Z akého ustanovenia tejto zmluvy povinnosť takéhoto finančného plnenia vyplýva, súd neuviedol. Súd v podstate cez svoje rozhodnutie prijal právny záver, že uzavretá zmluva o budúcej zmluve zo dňa 09.12.2013 založila vznik záväzku spol. AVE M, s.r.o. voči nemu ako samostatne zárobkovo činnnej osobe. Ako k takému záveru dospel, ktoré skutočnosti a ako prijatie takého záveru preukazujú, už jeho odôvodnenie odvolaním napadnutého rozsudku nedáva odpoveď. Podľa žalobcu žalovaný v rámci svojej obrany tvrdil, že dlh voči žalobcovi existuje, ale dlžníkom nie je on - žalovaný, ale spol. AVE M, s.r.o. Toto tvrdenie však nijako v konaní nebolo preukázané, pritom by nemal byť problém to žalovanému ako konateľovi spol. AVE M, s.r.o. preukázať existujúcou a vo výkazníctve uloženou účtovnou dokumentáciou a účtovnou závierkou. Prezentovaná argumentácia typu „zlé vedené účtovníctvo neznamena, že záväzok neexistuje“ je iba priznaním, že v účtovníctve spol. AVE M, s.r.o. nebol evidovaný žiadny záväzok vo výške 45.000,- eur, či 35.000,- eur voči žalovanému, či už fyzickej osobe alebo samostatne zárobkovo činnnej osobe. Tak ako nebol evidovaný žiadny záväzok voči svedkovi Bc. S. vo výške 9.000,- eur titulom poskytnutej pôžičky zo dňa 31.12.2013, ale ani plnenie - vyplatenie údajne 9.000,- eur v hotovosti spol. AVE M, s.r.o. žalovanému dňa 31.12.2013. Toto sú všetko skutočnosti, ktoré ostali iba v úrovni tvrdenia žalovaného, pretože všetky tieto tvrdenia sú nepravdivé.

5. Žalovaný prostredníctvom splnomocneného zástupcu v duplike zo dňa 24.08.2022 uviedol, že tvrdenia žalobcu uvedené v bodoch 2 až 4 jeho vyjadrenia preukazujú, že žalobca nepochopil alebo zrejme nechce pochopiť právne závery odvolacieho súdu, ktoré odvolací súd uviedol a prezentoval vo svojom zrušujúcom rozhodnutí, kedy zrušil prvý rozsudok súdu prvej inštancie. Dôvody, pre ktoré odvolací súd zrušil rozsudok prvostupňového súdu, odvolací súd uviedol v bodoch 19 až 22 zrušujúceho uznesenia. Z týchto je zrejme, že súd prvej inštancie vôbec neignoroval zrušujúce rozhodnutie odvolacieho súdu v bode 17. zrušujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu ale práve naopak týmto sa riadil keď z pohľadu rozhodnutia vo veci samej sa zaoberal dôkazným bremenom tvrdení na jeho strane ohľadom uznania dlhu a vyvrátenia dôkazom opaku, teda že uznanie dlhu je neplatné pretože žiaden dlh v čase uznania medzi účastníkmi neexistoval, teda presne v súlade s tým, že dôkazné bremeno ohľadom týchto tvrdení sa presunulo na základe uznania dlhu z veriteľa (žalobcu) na neho ako dlžníka, pričom je nepochybné, že on toto dôkazné bremeno uniesol a preukázal, že žiaden jeho dlh v čase uznania dlhu vo vzťahu k žalobcovi neexistoval. K bodom 5 až 8 vyjadrenia žalobcu žalovaný uviedol, že žalobcove tvrdenia v nich nie sú vyjadrením k jeho vyjadreniu ale odvolacími dôvodmi, ktoré smerujú proti napadnutému rozsudku súdu prvej inštancie a jeho odôvodneniu, ku ktorým všetkým skutočnostiam sa on podrobne vyjadril vo svojom vyjadrení zo dňa 09.03.2022 k odvolaniu žalobcu, na ktoré svoje vyjadrenie on týmto v celom rozsahu odkazuje. Tu je ešte otázne ako mohol žalobca vypracovať svoje vyjadrenie dňa 14.02.2022 keď toto vyjadrenie má byť reakciou (duplikou) na jeho vyjadrenie zo dňa 09.03.2022. Žalovaný tiež uviedol, že v bode 9. vyjadrenia žalobca polemizuje o tom aké dôkazné prostriedky on využil a aké dôkazné prostriedky podľa žalobcu mal a mohol využiť, pričom je zrejme, že je na každom účastníkovi aké dôkazné prostriedky na preukázanie svojich tvrdení použije a svoje tvrdenia nimi preukáže. Na rozdiel od žalobcu, on okrem listinných dôkazov preukázal svoje tvrdenia aj výpoveďami svedkov. K spol. AVE M s.r.o uviedol, že táto spoločnosť nebola účastníkom tohto konania a preto nemala povinnosť žiadnym spôsobom predkladať v tomto konaní akékoľvek dôkazy. Navyše spol. AVE M s.r.o. bola dňa 05.05.2017 zrušená zlúčením s inou spoločnosťou a dňa 15.08.2017 vymazaná z Obchodného registra teda zanikla. Polemiky žalobcu ohľadom účtovníctva spol. AVE M s.r.o sú tak bezpredmetné, žalobca ani žiadne dokazovanie ohľadom účtovných dokladov spol. AVE M s.r.o nenavrhol. Hypotetické úvahy

žalobcu na str. 3 vyjadrenia o tom, že v účtovníctve spol. AVEM s.r.o nebol evidovaný žiadny záväzok vo výške 45.000,- eur či 35.000,- eur voči nemu či už fyzickej osoby alebo samostatne zárobkovo činnéj osobe ale ani plnenie - vyplatenie údajných 9.000,- Eur v hotovosti spol. AVEM s.r.o. žalovanému dňa 31.12.2013 sú navyše úplne zmätočné a nie je tak zrejmé čo týmito tvrdeniami žalobca vlastne sleduje, pretože žalovaný nikdy žiadnu pohľadávku 45.000,- eur a ani 35.000,- eur voči spol. AVEM s.r.o. nikdy nemal a rovnako spol. AVEM s.r.o. dňa 31.12.2013 mu sumu 9.000,- eur nevyplatila. Z uvedeného je tak zrejmé, že tieto účtovné prípady ani nemohli byť zachytené v účtovníctve spol. AVEM s.r.o. Podľa žalovaného podstatou jeho tvrdenia, ktoré tvrdenie bolo aj nepochybne preukázané je, že žiaden dlh žalovaného voči žalobcovi neexistoval, a to ani v čase uznania dlhu. Primárnym dlhom bol dlh spol. AVEM s.r.o. voči žalobcovi, ktorý si žalobca zabezpečil fiktívnym uznaním dlhu od žalovaného ako fyzickej osoby, čo je absolútne neplatný právny úkon. Na uvedené bolo preto treba hľadieť ako na komplex uzavretých zmlúv (fiktívna pôžička, fiktívne uznanie dlhu a zmluva o budúcej zmluve, zmluva o predaji zariadenia podniku), z ktorých ich vzájomným posúdením ich obsahu a aj formy ich spisania musí byť každému jasné, že fiktívnou pôžičkou a fiktívnym uznaním dlhu zo strany žalovaného ako fyzickej osoby mal byť zabezpečený dlh spol. AVEM s.r.o voči žalobcovi.

6. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 C. s. p.) po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 C. s. p.) oprávneným subjektom - účastníkom, v ktorého neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 C. s. p.), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 C. s. p.), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 C. s. p.) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 C. s. p.) preskúmal rozhodnutie v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 380, § 379 C. s. p.), po zopakovaní dokovania na pojednávaní (§ 385 ods. 1 C. s. p.), rozsudok okresného súdu v napadnutom výroku I. sčasti zmenil (§ 388 C. s. p.) a sčasti potvrdil (§ 387 ods. 1 C. s. p.) z nasledovných dôvodov:

7. Z dôvodu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania žalobcu viazaný (§ 379 a § 380 ods. 1 C. s. p.) zaoberal sa pri posudzovaní veci iba jeho tvrdeniami uvedenými v odvolaní a procesným postupom súdu prvej inštancie, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého rozsudku z hľadiska, či nedošlo k vadám, ktoré sa týkajú procesných podmienok (§ 161 ods. 1 C. s. p.).

8. V prvom rade uvádza, že na pojednávaní pred odvolacím súdom dňa 11.07.2023 splnomocnený zástupca žalobcu ohľadom odvolacieho návrhu upresnil, že išlo len o chybu v písaní a predmetom je len pôvodne uplatnený nárok, t.j. suma 21.905,20 eur s príslušenstvom.

9. Žalobca v odvolaní v rámci odvolacieho dôvodu predstavujúceho nesprávny procesný postup znemožňujúci strane, uskutočňovanie jej patriacich procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b/ C. s. p.) namietal neumožnenie realizácie jeho procesného práva záverečnej reči na zhrnutie svojich návrhov a vyjadrenie sa k dokazovaniu a právnej stránke veci.

10. Podľa § 180 C. s. p. po vyvolaní veci súd zistí, či sa dostavili osoby, ktoré boli na pojednávanie predvolané. Ak sa tieto osoby nedostavili, súd rozhodne, či sa pojednávanie bude konať v ich neprítomnosti, a otvorí pojednávanie.

10.1 Podľa § 181 C. s. p. po vyvolaní veci a úkonoch podľa § 180 žalobca prednesie podstatný obsah žaloby a vyjadrení podľa § 167. Žalovaný má právo vyjadriť sa k prednesu žalobcu. Strana môže odkázať na svoje písomné podanie (ods. 1). Po úkonoch podľa odseku 1 súd určí, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné, ktoré skutkové tvrdenia považuje za nesporné, ktoré dôkazy vykoná a ktoré dôkazy nevykoná. Súd tiež uvedie svoje predbežné právne posúdenie veci. To neplatí, ak tak už postupoval pri predbežnom prejednaní sporu (ods. 2). V konaní sa postupuje v súlade s ustanoveniami o prostriedkoch procesného útoku a prostriedkoch procesnej obrany a v súlade s ustanoveniami o dokazovaní (ods. 3). Ak strana alebo jej zástupca nie sú schopní predniesť podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia a označiť alebo predložiť dôkazy na ich preukázanie, súd im môže určiť lehotu na dodatočné splnenie tejto povinnosti. Po márnom uplynutí tejto lehoty nemusí súd na tieto skutkové tvrdenia a dôkazné návrhy prihliadať. Tým nie sú dotknuté ustanovenia § 153 a 154 (ods. 4). Ak v dôsledku postupu podľa odseku 4 došlo k odročeniu pojednávania, trovy odročeného pojednávania znáša ten, kto odročenie zaviniť (ods. 5).

10.2 Podľa ust. § 182 C. s. p. súd pojednávanie neodročí, pred jeho skončením vyzve strany, aby zhrnuli svoje návrhy a vyjadrili sa k dokazovaniu a právnej stránke veci. Ak po vyjadrení strán súd nepovažuje za potrebné vykonať ďalšie dôkazy, uznesením vyhlási dokazovanie za skončené.

11. Postup súdu prvej inštancie na pojednávaní podľa § 180 C. s. p. je z hľadiska procesnej aktivity procesných strán zavŕšený prednesením záverečných rečí. Právo predniesť záverečnú reč má nielen strana, ale aj jej zástupca. Pokiaľ sú na pojednávaní prítomní obaja, môže byť záverečná reč prednesená stranou a doplnená jej zástupcom (prípadne naopak), avšak vždy sa považuje iba za záverečnú reč sporovej strany, v mene ktorej zástupca na pojednávaní koná. Povinnosťou súdu je vyzvať strany a ich zástupcov na prednesenie záverečnej reči. Obsahom záverečnej reči je stručné a vecné zhrnutie substancovaných skutkových tvrdení, vyjadrenie k priebehu a výsledkom dokazovania a k právnej stránke veci.

12. Odvolací súd sa oboznámil s obsahom zápisnice o pojednávaní zo dňa 08.07.2021. Podľa nej po otvorení pojednávania, bola zistená prítomnosť predvolaných osôb. Následne sa vyjadril splnomocnený zástupca žalobcu k vyjadreniu žalovaného z posledného pojednávania. Tiež uviedol, že trvajú na podanej žalobe tak ako bola podaná a žiadajú, aby žalovaný bol povinný zaplatiť žalobcovi istinu o výške 21.905,20 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 12 % ročne z tejto sumy od 03.11.2014 do zaplatenia. Potom odpovedal na otázku sudkyne ohľadom nezrovnalosti týkajúcej sa uplatňovanej sumy. Následne sa konštatuje, že ďalšie návrhy na doplnenia dokazovania neboli. Potom zástupcovia uvádzajú: „Pokiaľ ide o listinné dôkazy, tak nežiadame, aby tieto boli súdom čítané“. Sudkyňa konštatovala, že sú splnené podmienky v § 204 tak, aby nebol vykonaný dôkaz prečítaním alebo oboznámením listinných dôkazov. Na to zo zápisnice o pojednávaní vyplýva: „Bolo dané poučenie, aby strany na záver zhrnuli svoje návrhy, vyjadrili sa k dokazovaniu a k právnej stránke. Zástupca žalobcu sa na záver nevyjadruje. Zástupkyňa žalovaného uvádza: My na záver len zotrvávame len na našom vyjadrení predloženom na minulom pojednávaní“. Na to bolo vyhlásené uznesenie, ktorým sa vyhlásilo dokazovanie za skončené a sudkyňa vyhlásila rozsudok v mene Slovenskej republiky. Odvolací súd sa oboznámil aj zo zvukovou nahrávkou pojednávania zo dňa 08.07.2021. Z tejto tiež vyplýva, že sudkyňa poučila prítomných o práve na tzv. záverečnú reč. Po zaprotokolovaní: Bolo dané poučenie, aby strany záver zhrnuli svoje návrhy, vyjadrili sa k dokazovaniu a k právnej stránke veci“ opýtala sa splnomocneného zástupcu žalobcu či sa chce vyjadriť pred rozhodnutím súdu, na čo tento uviedol „Nerozumiem“. Sudkyňa následne znovu zopakovala hlasnejším prejavom, že či sa chce vyjadriť pred rozhodnutím súdu. Na to tento uviedol „Nie“. Sudkyňa tak zaprotokolovala, že zástupca žalobcu sa na záver nevyjadruje.

13. Oboznámiač sa s obsahom zápisnice o pojednávaní ako i zvukovou nahrávkou pojednávania má odvolací súd za to, že okresný súd postupoval v konaní správne keď vyslovene v zmysle ust. § 182 C. s. p. vyzval strany sporu predniesť záverečnú reč. Má za to, že sudkyňa počas pojednávania v priebehu pojednávania hovorila hlasne a zrozumiteľne. Pokiaľ sa splnomocnený zástupca žalobca vyjadril, že nerozumie, sudkyňa svoj prednes zhodne zopakovala. Nepovažuje preto odvolanie žalobcu ohľadom namietania postupu v konaní sa dôvodné.

14. Odvolací súd následne uvádza, že okresný súd rozsudkom v prvom poradí žalobu žalobcu zamietol. Krajský súd v Žiline v uznesení č. k. 6Co/222/20218-260 zo dňa 29.05.2020, ktorým rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie uviedol, že žalobca nárok si uplatňoval z titulu uznania dlhu ktorému predchádzalo uzavretie ústnej zmluvy o pôžičke. Mal za to, že námietky žalovaného proti existencii jeho záväzku zo zmluvy o pôžičke žalobca vyvrátil poukazom na dohodu o uznaní dlhu. Preto odvolací súd nemohol súhlasit' so záverom súdu prvej inštancie, že v súdnom konaní žalobca nepreukázal dohodu strán sporu o podstatných náležitostiach zmluvy o pôžičke a reálnom odovzdaní peňazí, inak povedané existenciu platného záväzkového vzťahu, čo malo za následok neplatnosť dohody o uznaní dlhu. Podľa neho tak súd nesprávne vyhodnotil presun dôkazného bremena pri nedostatočnom vyhodnotení tejto listiny zo žalobcu na žalovaného.

15. Okresný súd napadnutým rozsudkom opätovne žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol. Dospel k záveru, že žalovaný splnil dôkaznú povinnosť a uniesol dôkazné bremeno a podľa výsledkov dokazovania bolo teda preukázané, že v čase uzavretia Dodatku č. 1 k zmluve o pôžičke a Uznanie dlhu zo dňa 30.12.2013 tento údajný dlh žalovaného podľa ústnej zmluvy o pôžičke zo dňa 01.12.2012 neexistoval, pretože ani žiaden dlh nevznikol. Teda, že nebola medzi stranami uzavretá zmluva o pôžičke, žalobca nepožičal žalovanému sumu tak ako tvrdil vo výške 35.000,- eur, vychádzal z toho, že medzi stranami konania bol podnikateľský vzťah (žalobca podnikal pod menom S. - REALITA a žalovaný bol konateľom spol. AVEEM, s.r.o.). Za podstatnú považoval zmluvu týkajúcu sa prevádzky

pohostinstva SEZAM, a to zmluvu o budúcej zmluve uzavretá medzi S. REALITA ako predávajúcim a spol. AVEM, s.r.o. ako kupujúcim. Predmetom tejto zmluvy bol záväzok účastníkov, že v budúcnosti už v dohodnutej lehote za dojednaných podmienok uzavrú zmluvu o predaji a kúpe časti podniku predávajúceho, ktorou je samostatná prevádzka pohostinstva SEZAM, ktorá sa nachádza v prenajatých nebytových priestoroch nehnuteľností zapísanej na LV č. XXXX, bola dohodnutá aj kúpna cena, a to 45.000,- eur s tým, že zaplataenie kúpnej ceny malo byť v splátkach, a to prvá splátka 10.000,- eur najneskoršie do 31.12.2013, 2. splátka 20.000,- eur najneskoršie do 31.03.2014 a suma 15.000,- eur v piatich mesačných splátkach, a to 3. až 7. splátka každá vo výške 3.000,- eur splatných vždy 20. deň príslušného mesiaca so splatnosťou 3. splátky dňa 20.04.2014 a poslednej splátky dňa 20.08.2014. Podľa čl. IV. budúca zmluva o predaji podniku mala byť uzavretá v lehote do 28.12.2013. Okrem toho súd vychádzal najmä z výpovede samotného žalobcu na pojednávaní dňa 30.03.2017, kde tento výslovne uviedol, že najskôr bola podpísaná zmluva o budúcej zmluve s tým, že žiadal, aby tam bolo ručenie a uznanie fyzickej osoby s čím najskôr nesúhlasil žalovaný, až napokon podpísal uznanie na uvedenú sumu 35.000,- eur. Podľa žalobcu išlo o vzťah medzi nimi ako fyzickými osobami, pokiaľ ide o túto sumu 35.000,- eur, nešlo teda o vzťah medzi spol. AVEM, s.r.o. a prevádzkou SEZAM. Potom súd konštatoval, že žalovaný podľa zmluvy o budúcej zmluve aj skutočne plnil a odovzdal v hotovosti žalobcovi sumu 9.000,- eur a zároveň ďalšiu sumu 1.000,- eur si ponechal z depozitu z podnájomnej zmluvy a teda suma 10.000,- eur, ktorá bola zaplataená žalovaným žalobcovi je plnenie podľa zmluvy o budúcej zmluve, ale nie plnenie podľa zmluvy o pôžičke. Taktiež ďalšie plnenia, ktoré zaplatil žalovaný žalobcovi zodpovedali jednotlivým splátkam, tak ako sú uvedené v zmluve o budúcej zmluve. Napokon došlo k sporu medzi stranami z dôvodu, že žalobca mal byť podnájomcom v prevádzke, ale k dohode nedošlo, a tak následne žalovaný prestal plniť. Podľa súdu dohoda medzi žalobcom a spoločnosťou AVEM, s.r.o. vyplynula aj z výpovede svedka Bc. S. V., ktorý potvrdil, že mal dohodu so spol. AVEM, s.r.o. o zaplataení doplatku 20.000,- eur žalobcovi za odstúpenie prevádzky s tým, že bude tichým spoločníkom spol. AVEM, s.r.o., ale bolo to podmienené práve podnájmom časti priestorov žalobcovi, k čomu ale nedošlo. Podľa súdu to, že nebola táto pôžička od svedka Bc. S. V. zaevidovaná v účtovnej evidencii spol. AVEM, s.r.o. nemal žiaden vplyv na to, že poskytnutie pôžičky bolo preukázané na základe ďalších dôkazných prostriedkov.

16. V ďalšej časti odvolania žalobca namietal, že súd napriek nezmenenému dôkaznému stavu prijal rovnaký záver a to i napriek názoru odvolacieho súdu v prechádzajúcom zrušujúcom uznesení. Za nesprávne považoval vyhodnotenie jednotlivých dôkazov, prijaté závery súdu nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní a sú v rozpore s výsledkami dokazovania (§ 365 ods. 1 písm. f/ C. s. p.). Viedli preto k nesprávnemu právnemu záveru (§ 365 ods. 1 písm. h/ C. s. p.).

17. Podľa odvolacieho súdu odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f/ C. s. p. je daný, ak výsledok hodnotenia dôkazov súdom prvej inštancie nezodpovedá postupu vyplývajúceho z ust. § 191 C. s. p., pretože súd zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo súd nezohľadnil rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané a vyšli počas konania najavo, alebo v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán, alebo vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti) zákonnosti, pravdivosti a vierohodnosti je logický rozpor, alebo ktoré odporujú ust. § 195 až 210 C. s. p.

18. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav, dochádza k nej vtedy, ak súd použil iný právny predpis, ako mal správne použiť alebo aplikoval síce správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval.

19. Odvolací súd oboznámiac sa s obsahom spisu konštatuje, že súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu pre náležité zistenie skutkového stavu, vykonané dôkazy však nesprávne vyhodnotil podľa ust. § 191 C. s. p. a z týchto dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a následne aj k nesprávnemu právnemu záveru. Na pojednávaní dňa 11.07.2023 preto podľa § 384 C. s. p. nariadil zopakovanie dokazovanie oznámením obsahu listín podľa § 204 C. s. p.

20. Podľa ust. § 558 Občianskeho zákonníka ak niekto uzná písomne, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu aj výšky, predpokladá sa, že dlh v čase uznania trval. Pri premlčanom dlhu má také uznanie tento právny následok, len ak ten, kto dlh uznal, vedel o jeho premlčaní.

21. Ust. § 558 Občianskeho zákonníka možno charakterizovať ako jednostranný písomný a adresný (vo vzťahu k veriteľovi) právny úkon dlžníka, zakladajúci vyvrátiteľnú právnu domnienku, o existencii

dlhu v čase tohto prejavu. Pre platnosť úkonu nie je pritom rozhodujúce, či dlh v čase prejavu skutočne existoval. Na druhej strane z definovania tohto úkonu je zrejmé, že nedodržanie jeho písomnosti má za následok jeho absolútnu neplatnosť. Z hľadiska obsahových náležitostí, pre platnosť prejavu je rozhodujúce, či tento prejav obsahuje: a/ označenie oprávnenej osoby (veriteľa), - označenie povinnej osoby (dlžníka), - určenie dôvodu dlhu (spravidla jeho právne kvalifikovanie, napr. pôžička zo dňa, - uvedenie výšky dlhu, - skutočnosti, z ktorých vyplývajú vedomosti (pripravenosť plniť) dlžníka o svojej povinnosti.

22. Uznanie dlhu má aj významné procesné dôsledky, a to že ním dochádza k preneseniu dôkazného bremena z veriteľa na dlžníka, ktorého v prípade súdneho konania zaťažuje dôkazné bremeno spočívajúce v povinnosti preukázať, že v čase uznania dlh netrval.

23. Podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 21Cdo/4228/2009 uznanie dlhu je právnym prostriedkom na zabezpečenie záväzkov, ktorú plní tým, že zakladá právnu domnienku existencie dlhu v čase uznania. Uznáním dlhu teda ani nezaničí pôvodný záväzok dlžníka, ani nevzniká nový záväzok, jeho právny dôsledok spočíva v tom, že sa ním zakladá vyvrátiteľná právna domnienka, že uznaný dlh (čo do dôvodu a výšky) tu bol v čase, keď k uznaniu došlo. Pretože ide o jednoduchú právnu domnienku, vyplýva z toho najmä, že dlh sa v občianskom súdnom konaní, čo do dôvodu a výšky, považuje (so zreteľom k dobe, keď k uznaniu došlo) za zabezpečený, iba že by dlžník preukázal, že úplne alebo čiastočne dlh nevznikol, bol splnený alebo inak zanikol.

24. Žalovaný v konaní pred okresným súdom tvrdil, že zmluva o pôžičke nevznikla, že mu žalobca neodovzdal peniaze, dlhovaná suma je za odstúpenie prevádzky, právny úkon uznania dlhu je neplatný, lebo obchádza zákon, a to konkrétne ustanovenia o ručení.

25. Z listiny označenej ako Dodatok č. 1 k Zmluve o pôžičke a Uznanie dlhu zo dňa 30.12.2013 vyplýva, že tento bol uzatvorený medzi stranami sporu a to medzi žalobcom ako veriteľom a žalovaným ako dlžníkom v zmysle ich označení ako fyzických osôb. V bode I. označenom ako Predmet zmluvy sa konštatuje, že na základe ústnej zmluvy poskytol veriteľ dňa 01.12.2012 dlžníkovi bezúročnú pôžičku v celkovej výške 35.000,- eur, ktorú dlžníkovi vyplatil v hotovosti dňa 01.12.2012 s tým, že účastníci dohodli splatnosť pôžičky na deň 31.12.2013. Predmetom tohto dodatku je zmena termínu splatnosti poskytnutej pôžičky na splatnosť splátkami v dojednanej výške a termínoch, dojednanie úroku z omeškania pre prípad omeškania so splatením pôžičky a písomné uznanie dlhu dlžníkom. V bode II. označenom ako Splatnosť pôžičky bolo uvedené, že účastníci zmluvy o pôžičke vzájomnou dohodou určujú, že dlžník poskytnutú pôžičku splatí splátkami vo výške a lehotách takto: a. 20.000,- eur ako 1. splátka najneskoršie do 31.03.2014, b. zostatok 15.000,- eur v 5-ich mesačných splátkach (ako 2. až 6. splátka), každá vo výške 3.000,- eur splatných vždy 20-ty deň príslušného mesiaca so splatnosťou 2. splátky dňa 20.04.2014 a poslednej splátky dňa 20.08.2014. Účastníci dohodli, že dlžník omeškáním s platením ktorejkoľvek splátky viac ako 15 dní stráca výhodu splátok, a celý zostatok nesplateného úveru sa stáva splatným 16. deň po dni splatnosti neuhradenej splátky. V bode III. označenom Uznanie dlhu je uvedené, že „Dlžník týmto súčasne prehlasuje, že uznáva svoj dlh voči veriteľovi vo výške 35.000,- eur, ktorý má titulom mu dňa 01.12.2012 poskytnutej pôžičky. V čl. IV. Dodatku označenom Spoločné a záverečné ustanovenia bolo uvedené a to v bode 1. Účastníci prehlasujú, že obsahu tohto Dodatku č. 1 rozumejú, uzavierajú ho vážne a slobodne, určite bez nátlaku a tieto skutočnosti potvrdzujú svojim podpisom. V bode 2. V prípade omeškania s platením splatnej splátky alebo zostatku dlhu je dlžník povinný zaplatiť veriteľovi úrok z omeškania vo výške sadzby 12 % ročne z dlžnej sumy. Veriteľ sa zaväzuje, že úrok z omeškania nebude účtovať v prípade, že omeškanie s platením peňažného záväzku nebude viac ako 7 kalendárnych dní. Dlžník je povinný úrok z omeškania sám vypočítať a včas zaplatiť s tým, že za správnosť výpočtu v plynom rozsahu zodpovedá. V bode 3. Akékoľvek finančné plnenie sa započítava v poradí: a. Úrok z omeškania, b. Istina pôžičky. 4. Tento Dodatok č. 1 nadobúda platnosť a účinnosť dňom podpisu. Z obsahu spisu vyplýva, že aj keď žalovaný v rámci svojej procesnej obrany predložil listinu s rovnakým obsahom, ktorú však podpísal ako dlžník s pridaním pečiatky spol. AVEM, s.r.o. v konaní uznal pravosť listiny predloženej žalobcom.

26. Z obsahu spisu vyplýva, že obrana žalovaného predstavovala v prvom rade tvrdenie o obchodnoprávnom vzťahu jeho spol. AVEM, s.r.o., so sídlom Martinská 15, 010 08 Žilina, IČO: 45 588 112, ktorej bol konateľom a žalobcom ako živnostníkom - S. Z. - REALITA, so sídlom Pittsburgská 1672/1, 01 08 Žilina, IČO: 345 00 596 a to odvolávajúc sa na listiny: podnájomnú zmluvu zo dňa

14.06.2013, nájomnú zmluvu zo dňa 17.06.2013, zmluvu o budúcej zmluve zo dňa 09.12.2013 a kúpnu zmluvu zo dňa 31.12.2013. Podnájomnú zmluvu zo dňa 14.06.2013 uzavreli označené subjekty ohľadom označených nebytových priestorov (obchodné priestory doterajšieho pohostinstva SEZAM) a to na dobu od 17.06.2013 na dobu neurčitú. Predmetom nájomnej zmluvy zo dňa 17.06.2013 sú označené hnutelné veci (interiérové zariadenie pohostinstva SÉZAM) na dobu od 17.06.2013 na dobu neurčitú. Podľa zmluvy budúcej zmluvy o predaji časti podniku zo dňa 09.12.2013 jej predmetom je podľa bodu 1. záväzok účastníkov tejto zmluvy, že v budúcnosti v dohodnutej lehote za dojednaných podmienok uzavrú Zmluvu o predaji a kúpe časti podniku predávajúceho, ktorou je samostatná prevádzka pohostinstva SEZAM, ktorá sa nachádza v označených v prenajatých nebytových priestoroch. Podľa bodu 2. predmetom prevodu podľa Zmluvy o predaji časti podniku je prevod vlastníckeho práva k hmotnému investičnému majetku, drobnému investičnému majetku, zásobám, iným hmotným i nehmotným právam a povinnostiam, pohľadávkam a záväzkom, právam a povinnostiam z existujúcich obchodných vzťahov, všetko vzťahujúcich sa k prevádzke pohostinstva SÉZAM, ktorá predstavuje časť podniku predávajúceho a ktoré budú existovať ku dňu prevodu podniku. Podľa čl. III. označenom kúpna cena a jej úhrada a to bodu 1. Kúpnu cenu časti podniku strany určujú dohodou vo výške 45.000,- eur, v prípade predmetom prevodu nebude žiadna pohľadávka ani žiadny záväzok. Podľa bodu 6. a 7. kúpna cena bude uhradená splátkami takto: a. 10.000,- eur ako 1. splátka najneskoršie do 31.12.2013, b. 20.000,- eur ako 2. splátka najneskoršie do 31.03.2014, c. 15.000,- eur v 5-ich mesačných splátkach (ako 3. až 7. splátka), každá vo výške 3.000,- eur splatných vždy 20-ty deň príslušného mesiaca so splatnosťou 3. splátky dňa 20.04.2014 a poslednej 7. splátky dňa 20.08.2014. V prípade omeškania s platením splatnej splátky podľa ods. 5 tohto článku viac ako 15 dní, stráca kupujúci výhody splátok a 16. dňom omeškania sa stáva splatným celý zostatok nezaplatenej kúpnej ceny. V čl. IV. Lehota na uzavretie budúcej zmluvy a to v bode 1. je uvedené: Budúcu zmluvu o predaji podniku účastníci uzavrú v lehote do 28.12.2013. Predmetom kúpnej zmluvy zo dňa 31.12.2013 je podľa čl. I. bod 1. prevod vlastníckeho práva hnutelných vecí prevádzky pohostinstva SÉZAM na adrese Žilina, ul. Obchodná č. 1 predávajúcim na kupujúceho predajom. V bode 2. sú označené predávané a kupované hnutelné veci. Kúpnu cenu časti podniku strany určili dohodou vo výške 2.500,- eur s tým, že kúpna cena je cenou bez DPH (čl. III. Kúpna cena a jej úhrada).

27. Podľa odvolacieho súdu v súvislosti s vyššie uvedeným tvrdením a konkrétnejšie tým, že dlhovaná suma je preto za odstúpenie prevádzky bolo preukázané uzavretie písomnej zmluvy o uzavretí budúcej zmluvy a to podľa ust. § 289 ods. 1 Obchodného zákonníka, podľa ktorého zmluvou o uzavretí budúcej zmluvy sa zaväzuje jedna alebo obe zmluvné strany uzavrieť v určenej dobe budúcu zmluvu s predmetom plnenia, ktorý je určený aspoň všeobecným spôsobom pričom zmluva vyžaduje písomnú formu. Okresný súd, ktorý vyhodnocoval zmluvu o uzavretí budúcej zmluve však podľa odvolacieho súdu neprihliadol na to, že táto bola uzavretá dňa 09.12.2013 a podľa čl. IV. budúca zmluva o predaji podniku mala byť účastníkmi uzavretá v lehote do 28.12.2013. Nebolo žalovaným preukázané, že by na základe tejto zmluvy došlo k uzavretiu kúpnej zmluvy medzi označenými podnikateľskými subjektami a teda aj k povinnosti spoločnosti AVEM, s.r.o., ktorej bol žalovaný spoločník zaplatiť kúpnu cenu v sume 45.000,- eur. Naopak bolo preukázané, že žalobca kvôli tomu, že žalovaný v kúpnej zmluve nechcel ručiť za záväzok ako fyzická osoba, s uzavretím nesúhlasil. Za uveriteľné možno považovať, že budúca kúpna zmluva o predaji časti podniku s kúpnu cenou 45.000,- eur mala zahŕňať aj dlh z titulu zmluvy o pôžičke v sume 35.000,- eur. Teda záväzok uzavrieť budúcu kúpnu zmluvu o predaji časti podniku zanikol a to s poukazom na ust. § 292 ods. 3 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého záväzok uzavrieť zmluvu zaniká, ak oprávnená strana nevyzve zaviazanú stranu splniť tento záväzok v čase určenom v zmluve o uzavretí zmluvy. Nebolo rozhodné, že bola spoločnosťou AVEM, s.r.o. zaplatená podľa zmluvy o budúcej zmluve z dohodnutej kúpnej ceny 45.000,- eur 1. splátka v sume 10.000,- eur. V prvom rade k zaplateniu došlo dňa 31.12.2023, teda po tom ako bol uzavretý Dodatok č. 1 k zmluve o pôžičke a Uznanie dlhu zo dňa 30.12.2013 a keď zanikla aj budúca zmluva. Okrem toho zaplatená suma nemala vplyv na výšku dlhu z titulu pôžičky, ktorá mala predstavovať sumu 35.000,- eur. Pokiaľ išlo o platby žalovaným nesporne následne platené (dňa 17.04.2014 suma 1.000,- eur, dňa 22.04.2014 suma 2.000,- eur, dňa 23.05.2014 suma 3.000,- eur, dňa 25.06.2014 suma 3.000,- eur, dňa 22.08.2014 suma 2.000,- eur, dňa 24.09.2014 suma 2.000,- eur a dňa 03.11.2014 suma 2.000,- eur) tak aj keď tento tvrdil, že ich realizoval na súkromný účet žalobcu nepreukázal prípadnými výpismi účel týchto platieb, tak ako to podľa neho preukazoval príjmovým pokladničným dokladom ohľadom sumy 9.000,- eur, na ktorom je uvedený účel: „Splátka Sézam“. Aj z toho dôvodu nebol dôvod vyhovieť návrhu žalovaného na pojednávaní pred odvolacím súdom na doplnenie dokazovania vykonaním znaleckého dokazovania ohľadom pravosti podpisu žalobcu na príjmovom pokladničnom doklade. Okrem toho, ak

nebola uzavretá kúpna zmluva ohľadom predaji časti podniku na základe zmluvy o uzavretí budúcej zmluvy tak žalovaný nemal dôvod splácať žiadne splátky. Za tohto stavu možno mať dôvodne za to, že si žalovaný bol vedomý dlhu z titulu pôžičky, ktorý písomne uznal čo do dôvodu a výšky. Na skutočnosti ohľadom tvrdenia žalovaného, že zmluva o pôžičku nevznikla, peňažné prostriedky mu neboli žalobcom odovzdané odvolací súd neprihliadol. Už vo svojom predchádzajúcom zrušujúcom uznesení konštatoval, že námietky žalovaného proti existencii jeho záväzku zo zmluvy o pôžičke žalobca vyvrátil poukazom na dohodu o uznaní dlhu. Okrem toho odvolací súd uvádza, že pokiaľ dlžník uzná svoj záväzok, teda vysloví, že tento v danom čase existoval a trval a dlžník si je vedomý povinnosti svoj dlh v určitej výške splatiť, odbremeňuje tým veriteľa od povinnosti neskôr preukazovať či už kauzu záväzku, jeho výšku alebo vôbec skutočnosť, že k záväzku došlo (t.j. že pri pôžičke došlo k odovzdaniu finančných prostriedkov). Práve na to, aby veriteľ nemusel preukazovať tieto skutočnosti, inštitút uznania záväzku ako zabezpečovacieho inštitútu v práve vznikol. Uznanie záväzku je v právnej teórii považované za prostriedok „utvrdenia“ záväzku, nie za priamy prostriedok jeho zabezpečenia v porovnaní s inými zabezpečovacími inštitútmi. Uznanie záväzku však výrazne zlepšuje postavenie veriteľa z pohľadu jeho následných procesných povinností v súvislosti s dokazovaním (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Obdo/46/2017 zo dňa 30.01.2018). Nedôvodné boli podľa odvolacieho súdu aj tvrdenia žalovaného, že právny úkon uznania dlhu je neplatný, lebo obchádza zákon a to konkrétne ustanovenia o ručení.

28. Nakoľko ako už bolo konštatované odvolacím súdom v predchádzajúcom zrušujúcom uznesení, že bolo na žalovanom, aby uniesol dôkazné bremeno (teda preukázal, že úplne alebo čiastočne dlh nevznikol, bol splnený alebo inak zanikol), čo sa však v jeho prípade ako vyplýva z vyššie uvádzaných hodnotení nestalo, bol považovaný nárok žalobcu pokiaľ ide sumu 20.000,- eur za preukázaný, keďže z celkovej poskytnutej sumy 35.000,- eur žalovaný nesporne zaplatil do dňa podania žaloby celkovú sumu 15.000,- eur.

29. Žalobca si uplatňoval voči žalovanému celkovú sumu 21.905,20 eur nakoľko žalovaným zaplatené čiastočné platby započítaval najskôr na úroky z omeškania a následne na istinu odvolávajúc sa na Dodatok č. 1 k zmluve o pôžičke a Uznanie dlhu zo dňa 30.12.2013, konkrétne čl. IV. bod 2. (V prípade omeškania s platením splatnej splátky alebo zostatku dlhu je dlžník povinný zaplatiť veriteľovi úrok z omeškania vo výške sadzby 12 % ročne z dlžnej sumy. Veriteľ sa zaväzuje, že úrok z omeškania nebude účtovať v prípade, že omeškanie s platením peňažného záväzku nebude viac ako 7 kalendárnych dní. Dlžník je povinný úrok z omeškania sám vypočítať a včas zaplatiť s tým, že za správnosť výpočtu v plynom rozsahu zodpovedá) a bod 3 (Akékoľvek finančné plnenie sa započítava v poradí: a. Úrok z omeškania, b. Istina pôžičky).

30. Podľa ust. § 566 ods. 1 Občianskeho zákonníka veriteľ je povinný prijať aj čiastočné plnenie, ak to neodporuje dohode alebo povahe pohľadávky.

31. Novela Občianskeho zákonníka zákonom č. 568/2007 doplnila ust. § 566 o ods. 2, ktorý znie, pri čiastočnom plnení peňažného dlhu sa plnenie dlžníka započítava najprv na istinu a potom na úroky, ak dlžník neurčí inak. Podľa odvolacieho súdu pod úrokmi má Občiansky zákonník na mysli len zmluvné úrok (pozri § 658 Občianskeho zákonníka), nie aj úroky z omeškania. Zákon existenciu ostatných zložiek príslušenstva pohľadávky (úroky z omeškania, náklady spojené s uplatnením pohľadávky) prehliada. Aj napriek uvedenému ani žalobca v konaní nepreukázal, že by žalovaný pri posielaných platbách toto poradie zmenil. Odvolací súd vzhľadom na to nepovažuje za dôvodné zo strany žalobcu započítanie pri zaplatených platbách žalovaným predstavujúcich čiastočné plnenie najskôr úrokov z omeškania a zvyšnej sumy ako istiny, z ktorého dôvodu si uplatňoval voči žalobcovi sumu 21.905,20 eur.

32. Podľa § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka príslušenstvom pohľadávky sú úroky, úroky z omeškania, poplatok z omeškania a náklady spojené s jej uplatnením.

33. Podľa § 517 ods. 1 vety prvej Občianskeho zákonníka dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

34. Súdna prax je jednotná v tom, že z povahy ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. vyplýva, že kogentne je stanovená horná hranica úrokov z omeškania, ktorej prekročenie nie je prípustné (porovnaj rozhodnutie uverejnené v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov SR pod č. 5, ročník 2000, R 5/2000). Dohoda o úrokoch z omeškania, ktorých výška prekračuje hornú hranicu stanovenú zákonom je v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka absolútne neplatný právny úkon (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 18. 8. 2010, sp. zn. 4 M Cdo 8/2010).

35. Podľa odvolacieho súdu pokiaľ si teda žalobca uplatňoval úroky z omeškania vo výške 12 % z už zaplatených platieb i z omeškania od 03.11.2014 do zaplataenia, tak táto nie v súlade so s aktuálnou sadzbou zákonných úrokov z omeškania. Táto je totiž stanovená podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s vykonávacím predpisom, ktorým je nariadenie vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka a to konkrétne v ustanovení § 3 (výška je uvedená v bode 39. odôvodnenia rozhodnutia).

36. Podľa Dodatku č. 1 k zmluve o pôžičke a Uznanie dlhu a to bode II. označenom ako Splatnosť pôžičky bolo uvedené, že účastníci zmluvy o pôžičke vzájomnou dohodou určujú, že dlžník poskytnutú pôžičku splatí splátkami vo výške a lehotách takto: a. 20.000,- eur ako 1. splátka najneskoršie do 31.03.2014, b. zostatok 15.000,- eur v 5-ich mesačných splátkach (ako 2. až 6. splátka), každá vo výške 3.000,- eur splatných vždy 20-ty deň príslušného mesiaca so splatnosťou 2. splátky dňa 20.04.2014 a poslednej splátky dňa 20.08.2014. Účastníci dohodli, že dlžník omeškaním s platením ktorejkoľvek splátky viac ako 15 dní stráca výhodu splátok, a celý zostatok nesplateného úveru sa stáva splatným 16. deň po dni splatnosti neuhradenej splátky.

37. Vychádzajúc z vyššieho uvedeného žalovaný sa dostal do omeškania už s prvou splátkou dňa 01.04.2014 a prihladajúc na ním zaplatené platby (dňa 17.04.2014 - 1.000,- eur, dňa 22.4.2014 - 2.000,- eur, dňa 23.05.2014 - 3.000,- eur, dňa 25.06.2014 - 3.000,- eur, dňa 22.8.2014 - 2.000,- eur, dňa 24.09.2014 - 2.000,- eur, dňa 3.11.2014 - 2.000,- eur), vznikol žalobcovi nárok na úroky z omeškania, ktorých sadzba bola stanovená vo výške podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka a to ku dňu omeškania, t.j. s 5,25 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 35.000,- eur od 01.04.2014 do 16.04.2014 (v sume 75,51 eur), s 5,25 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 34.000,- eur od 17.04.2014 do 22.04.214 (v sume 24,45 eur), s 5,25 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 32.000,- eur od 23.04.2014 do 22.05.2014 (v sume 133,48 eur), s 5,25 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 29.000,- eur od 23.05.2014 do 24.06.2014 (v sume 133,48 eur), s 5,15 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 26.000,- eur od 25.06.2014 do 21.08.2014 (v sume 209,10 eur), s 5,15 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 24.000,- eur od 22.08.2014 do 23.09.2014 (v sume 108,36 eur), s 5,05 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 22.000,- eur od 24.09.2014 do 02.11.2014 (v sume 118,71 eur), s 5,05 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 20.000,- eur od 03.11.2014 do zaplataenia a to do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia.

38. Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok okresného súdu vo výroku I., ktorým súd žalobu v celom rozsahu zamietol, sčasti zmenil tak ako uviedol vo výrokovej časti rozhodnutia a sčasti, ohľadom ktorej bola žaloba žalobcu zamietnutá dôvodne, ako vecne správny potvrdil.

39. O nároku na náhradu trov konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 2 C. s. p., podľa ktorého ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie. Taktiež vychádzal z ust. § 262 ods. 1, § 256 ods. 1, § 255 ods. 1, 2 C. s. p. Žalobca sa na žalovanom domáhal zaplataenia sumy 21.905,20 eur. Súdnym rozhodnutím mu bola priznaná suma 20.000,- eur a úroky z omeškania v sume 803,09 eur (viď bod 39. odôvodnenia rozhodnutia - 75,51 eur + 24,45 eur + 133,48 eur + 133,48 eur + 209,10 eur + 108,36 eur + 118,71 eur), celkove suma 20.803,09 eur, v percentuálnom vyjadrení 94,968 % zaokrúhlene 94,97 %, neúspech suma 1.102,11 eur v percentuálnom vyjadrení 5,031 %, zaokrúhlene 5,03 %. Rozdiel predstavuje 89,94 %. Z toho dôvodu odvolací súd rozhodol, že žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 89,94 %. O výške náhrady trov konania následne rozhodol súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

40. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 (za) : 0 (proti).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1, 2 C. s. p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa

predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C. s. p.).